

Súd: Okresný súd Brezno
Spisová značka: 7C/105/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6311207188
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alica Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:OSBR:2019:6311207188.15

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Brezno, samosudkyňou JUDr. Alicou Gavalcovou, v právnej veci žalobcov: 1. J. K., nar. XX.X.XXXX, bytom A., C. C. XXXX/X, O. 5, Y. P., 2. Z. Z., nar. XX.X.XXXX, bytom U. XXX, O. - I., Y. P., obidvaja zast.: JUDr. Michalom Trúsikom, advokátom, so sídlom Kuzmányho 5, Banská Bystrica proti žalovanej Slovenská republika, zas. Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava o náhradu škody spôsobenú pri výkone verejnej moci, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 890,27 Eur a žalobcovi 2/ sumu 890,27 Eur, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšku súd žalobný návrh žalobcov 1/ a 2/ z a m i e t a .

III. Súd p r i z n á v a žalovanej voči žalobcovi 1/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95,86 % trov konania.

IV. Súd p r i z n á v a žalovanej voči žalobcovi 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95,62 % trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Návrhom zo dňa 5.10.2011 uplatnili si žalobcovia 1/ a 2/ voči žalovanej Slovenskej republike nárok na náhradu škody a na zaplatenie nemajetkovej ujmy na tom právnom základe, že im rozhodnutím orgánov verejnej moci Slovenskej republiky bola spôsobená škoda, pričom išlo o rozhodnutie o väzbe, ktorá trvala od 19.9.2004 až do prepustenia na slobodu 19.10.2004. Škoda im mala byť spôsobená v zmysle § 8 ods. 5 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len zákon). V návrhu žalobcovia uviedli, že na základe Uznesenia vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, Úrad justičnej a kriminálnej polície, sp.zn. ČVS: KRP-182/OVEK-BA-2004 z 19.9.2004 bolo voči nim vedené trestné stíhanie pre trestný čin pytliactva podľa § 181 ods. 1 a ods. 2 písm. c) Trestného zákona platného do 31.12.2005 a za trestný čin porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 181c ods. 1 písm. b), ods. 3. písm. a), ods. 4 písm. c) Trestného zákona platného do 31.12.2005 v štádiu pokusu. V priebehu tohto trestného stíhania boli vzatí do väzby, a to na základe uznesenia Okresného súdu v Brezne sp.zn. Tp 54/04 z 21.9.2004 z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. b) Zákona č. 141/61 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení neskorších predpisov platného do 31.12.2005. Proti uzneseniu o vzatí do väzby, ako uviedli žalobcovia v návrhu, prostredníctvom svojich obhajcov podali sťažnosť priamo do zápisnice na pojednávaní, a následne tieto sťažnosti písomnými podaniami riadne zdôvodnili. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp.zn. 5TpO 104/04 zo dňa 19.10.2004 zrušil uznesenie Okresného súdu v Brezne o vzatí do väzby a nariadil prepustenie žalobcov. Následne Okresná prokuratúra v Brezne podala na Okresný súd v Brezne obžalobu na žalobcov. Okresný súd v Brezne rozsudkom zo dňa

7.2.2008 rozhodol o oslobodení žalobcov spod obžaloby, pretože nebolo preukázané, žeby žalobcovia alebo ďalší obžalovaný, a to B. A., boli sa dopustili trestných činov, ktoré im boli kladené za vinu. Následne toto rozhodnutie potvrdil Krajský súd v Banskej Bystrici Uznesením z 22.5.2008, keď zamietol odvolanie okresného prokurátora v Brezne. Na základe takto tvrdeného skutkového stavu žalobcovia tvrdili, že im bola rozhodnutím o väzbe, ktorá trvala od 19.9.2004 do 19.10.2004 spôsobená škoda v zmysle § 8 ods. 5 Zákona č. 514/2003 Z.z. Keďže väzba, ktorú na žalobcov uvalil Okresný súd v Brezne, bola následne 19.10.2004 zrušená Krajským súdom v Banskej Bystrici, žalobcovia sú toho názoru, že došlo popísaným skutkovým stavom k naplneniu ust. § 5 ods. 5 Zákona č. 514/2003 Z.z.

2. Podľa § 4 Zákona č. 514/2003 Z.z. následne zaslali žalobcovia Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky ako orgánu príslušnému konať v mene štátu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Následne podali žalobcu na sud. Žalobcovia tvrdili, že predmetná žaloba bola podaná v zákonom stanovenej lehote, a zároveň bola splnená podmienka podania návrhu na predbežné prerokovanie nároku v zmysle § 15 a 16 Zákona č. 514/2003 Z.z. V súlade s ustanovením Zákona č. 514/2003 Z.z. si teda žalobcovia nárokovali spolu náhradu majetkovej škody v celkovej výške 13 463,09 Eur a 286 005,- Kč a peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy v celkovej výške 66 400,- Eur.

3. Majetkovú škodu si vyčíslil žalobca 1/ vo výške 9 817,55 Eur a 190 200,- Kč, pričom majetková škoda pozostávala z trov právneho zastúpenia v trestnom konaní, ktoré mali vzniknúť žalobcovi 1/ úhradou trov advokátskej kancelárie Šmehlík Křivánek v Českej republike vo výške 61 950,- Kč plus 19 % DPH vo výške 11 770,50 Kč, teda celkom 73 720,50 Kč a trov právneho zastúpenia v trestnom konaní uhradených advokátskej kancelárii Gereg, Fischer, Gémeš v Banskej Bystrici vo výške 9 651,58 Eur a cestovných nákladov 104 842,- Kč, ďalej z nákladov spojených s odvozom zapožičaného vrtníka Robinson R44 vo výške 11 638,- Kč a finančnej hotovosti spotrebovanej v ústave na výkon väzby vo výške 165,97 Eur. Teda celkom uplatnená majetková škoda u žalobcu 1/ predstavovala 9 817,55 Eur a 190 200,- Kč. Majetková škoda u žalobcu 2/ predstavovala náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 3 252,85 Eur, ďalej náhradu cestovných nákladov vo výške 95 805,- Kč, financií spotrebovaných v ústave na výkon väzby 497,91 Eur a náklady na ubytovanie v hoteli z dôvodu účasti na výkone vyšetrovacieho úkonu vo výške 60,75 Eur. Celkovo si uplatnil žalobca 2/ voči žalovanej nárok na náhradu majetkovej škody vo výške 3 811,51 Eur a 95 805,- Kč.

4. Žalobca 1/ svoj nárok na náhradu škody dňa 25.9.2012 upravil a znížil zo sumy 9 651,58 Eur, t.j. požadovanú náhradu škody z titulu trov právneho zastúpenia znížil zo sumy 9 651,58 Eur na sumu 4 852,92 Eur.

5. Žalobca 2/ upravil svoj nárok v časti, v ktorej požadoval náhradu právneho zastúpenia zo sumy 3 252,85 Eur na sumu 2 970,95 Eur. Po výzve súdu na právneho zástupcu žalobcovi, aby sa vyjadril, či návrh zo dňa 25.9.2012, ktorým upravil výšku požadovanej náhrady škody je zároveň späťvzatím návrhu v zmysle § 96 ods. 1 O.s.p., a teda či žiada konanie v tejto časti zastaviť, sa vyjadril právny zástupca žalobcov 1/a 2/, že toto ich podanie je potrebné charakterizovať ako späťvzatie návrhu a v presahujúcej časti žiadajú konanie o žalobnom návrhu zastaviť. Na základe späťvzatie žalobného návrhu zo strany žalobcov 1/ a 2/ Okresný súd v Brezne uznesením 7C 105/2011 zo dňa 24.10.2012 konanie o návrhu žalobcu 1/ o zaplatenie majetkovej škody v sume 4 798,63 Eur a 73 720,- Kč a o návrhu žalobcu 2/ o náhrade majetkovej škody 281,90 Eur, zastavil.

6. Žalovaná sa k uplatnenému nároku žalobcov vyjadrila 27.12.2011 a uviedla, že nárok, ktorý si uplatňujú žalobcovia v žalobnom návrhu sa odvíja od uznesenia Okresného súdu v Brezne sp.zn. Tj 54/04 z 21.9.2004. Keďže k žalobe bolo pripojené len jedno uznesenie, ale žalobcovia boli vzatí do väzby viacerými uzneseniami, možno teda za daného stavu prijať záver, že nárok žalobcov je odvodzovaný iba od rozhodnutia o väzbe, ktorým bol vzatý do väzby jeden zo žalobcov, keďže k návrhu bolo pripojené len jedno uznesenie o vzatí do väzby, čiže aj nárok sa môže týkať iba jedného zo žalobcov, a teda toho, ktorý bol vzatý do väzby na základe doloženého uznesenia. Netýka sa teda druhého žalobcu, a preto v tejto časti, podľa jeho názoru, je možné zamietnuť žalobu bez vykonania ďalšieho dokazovania. V nadväznosti na zistený skutkový stav v trestnom konaní, na základe ktorého boli vzatí žalobcovia do väzby, žalovaná tvrdí, že si žalobcovia väzbu zavinili sami, a to tým, že z ich telefonických rozhovorov (zaznamenaných českými orgánmi) vyplynulo, podľa názoru českých orgánov, spáchanie trestného činu, ku ktorému sa jeden z obvinených (B. A.) priznal aj pred orgánmi činnými v trestnom konaní. V danej veci nebolo preukázané, že konanie žalobcov 1/ a 2/ dospelo až do štádia pokusu trestného činu (pričom

existenciu prípravy na takýto čin naznačil aj Krajský súd v Banskej Bystrici pravda s dôrazom na spornú skutočnosť, že príprava na takýto čin nie je trestná). Žalovaná upozornila na skutočnosť, že spolu so žalobcami 1/ a 2/ bol obvinený aj B. A. a bol vzatý aj do väzby, ktorý vo svojej výpovedi zo dňa 20.9.2004 uviedol, že od žalobcu 2/ dostal telefonickú ponuku na zabezpečenie odstrelu tetraova hlucháňa pre žalobcu 1/ za odmenu zrejme 700 Eur. Výpoveď obvineného B. A. hodnotil aj Okresný súd v Brezne v uznesení o jeho vzatí do väzby tak, že sa priznal k podstatnej časti spáchania skutku. Výpoveď B. A. spôsobila vznik obavy, že obvinení budú na seba vzájomne pôsobiť, keď tento sa k podstatnej časti skutku priznal, zatiaľ čo žalobcovia 1/ a 2/ spáchanie skutku popierali. Dôvodom, pre ktorý Krajský súd v Banskej Bystrici žalobcov z väzby prepustil bola skutočnosť, že sa mu nejaví, žeby konanie žalobcov dospelo až do štádia pokusu, ale že bolo len prípravou na trestný čin - príprava na uvedený trestný čin nebola trestná.

7. Pokiaľ ide o samotný rozsah náhrady škody, tu žalovaná namietala požadovanú výšku. Pokiaľ ide o náhradu trov právneho zastúpenia, tieto neboli špecifikované, pretože ich špecifikácia z priložených faktúr nevyplýva. Nevyplýva teda z priložených faktúr o aké úkony právnej služby ide, a aj v prípade, že takýto rozpis úkonov právnej služby je, žalobcovia nepreukázali, že takéto úkony vykonané skutočne aj boli.

8. Pokiaľ si žalobca uplatnil škodu spočívajúcu v odmene úkonov právnej služby od viacerých obhajcov, žalovaná tu spochybnila náhradu trov konania za právne služby Advokátskej kancelárie Švehlík Křivánek, a rovnako výšku uplatnenej zmluvnej odmeny za poskytnutú právnu pomoc zo strany obhajcu JUDr. Jána Gerega.

9. Žalobca 1/ si uplatnil náhradu cestovných nákladov, ktoré žalovaná považuje za nepreukázané čo do základu aj výšky, pričom v nich nevidí ani príčinnú súvislosť s väzbou, pretože k odvozu osobných vecí, ako aj samotného žalobcu 1/ by bolo došlo z územia Slovenskej republiky do Čiech bez ohľadu na väzbu. Pokiaľ si žalobca 1/ uplatňoval náhradu cestovných nákladov, ktoré mali vzniknúť členom rodiny žalobcu 1/, keď ho navštívili vo väzbe, tu žalovaná popierala aktívnu legitimitáciu žalobcu 1/ na náhradu týchto nákladov.

10. Rovnako tak, pokiaľ ide o náhradu peňazí, ktoré žalobca 1/ minul v ústave na výkon väzby, podľa názoru žalovanej, tento nárok je neopodstatnený, pretože žalobca jednak nešpecifikoval o aké úhrady ide, pričom, pokiaľ ide o väzbu, možno predpokladať, že išlo o bežné životné náklady, ktoré by žalobcovi boli vznikli aj počas pobytu mimo väzby.

11. V prípade nároku na náhradu škody, ktorú majú predstavovať náklady spojené s odvozom zapožičaného vrtuľníka od spoločnosti Welstam, s.r.o. pre žalobcu 1/, rovnako chýba príčinná súvislosť, keďže žalobca 1/ bol jediným spoločníkom spoločnosti Welstam, s.r.o.

12. Pri uplatnenej náhrade škody žalobcom 2/, a to faktúrami, ktorými tento preukazoval vykonanie jednotlivých úkonov právnej služby a náhradu cestovných nákladov, tu žalovaná uviedla, že žalobca nepreukázal, že došlo aj k úhrade týchto faktúr, pretože z predložených dokladov nie je zjavné, že ide o úhradu odmeny obhajcu, keďže v troch prípadoch adresátom je zrejme sám žalobca 2/ a príjmové pokladničné doklady nespĺňajú náležitosti účtovného dokladu. Uplatnené nároky na náhradu cestovných nákladov u žalobcu 2 považuje žalovaná za nepreukázané čo do základu aj výšky, pričom v nich nevidí ani príčinnú súvislosť s väzbou, pretože odvoz osobných vecí a osobného motorového vozidla, ako aj osoby žalobcu 2/ je dôsledkom toho, že žalobca 2/ prišiel na územie Slovenskej republiky, takže by sa z územia Slovenskej republiky do Čiech, kde trvalo býva bol dostal a odviezol si veci aj bez ohľadu na to, či bol medzi tým vo väzbe alebo nie. Pokiaľ ide o cestovné náklady, ktoré si uplatnil ako náhradu cestovných nákladov rodinných príslušníkov, ktorí ho navštívili vo väzbe, žalovaná tvrdila, že žalobca 2/ nie je aktívne legimitovaný na náhradu týchto nákladov.

13. Nárok na zaplatenie 497,91 Eur, ktorý si žalobca 2/ uplatnil voči žalovanej ako náklady, ktoré minul počas svojho pobytu vo väzbe na výkon väzby, podľa žalovanej tieto náklady nešpecifikoval, a okrem toho tieto náklady predstavujú bežné životné náklady, ktoré by žalobcovi 2/ vznikli aj mimo ústavu na výkon väzby.

14. Rovnako tak žalovaná namietala nárok žalobcu 2/, ktorý si uplatnil ako náhradu za ubytovanie od 7.10. do 8.10. v hoteli Lux v Banskej Bystrici, pretože v čase do 19.10.2004 bol žalobca 2/ vo väzbe, tzn. že to nemohol byť on, ale len jeho rodinný príslušník, ktorý sa ubytoval v hoteli Lux v Banskej Bystrici, tzn. že to nebol Z. Z., ktorý bol vzatý do väzby, a následne bol spod obžaloby oslobodený, teda nie je aktívne legitimovaný na uplatnenie si takéhoto nároku na náhradu škody.

15. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, žalovaná žiadala návrh v časti, v ktorej žalobcovia žiadali každý z nich sumu 33 200,- Eur zamietnuť, pretože túto náhradu považuje za neprimeranú aj vzhľadom na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý priznáva náhradu nemajetkovej ujmy v podstatne nižších sumách ako si uplatnili žalobcovia. Žalobcovia strávili vo väzbe jeden mesiac, čo z hľadiska možného trvania väzby je relatívne krátky čas, a keďže žalobcovia 1/ a 2/ vykonávali väzbu mimo územia ich domovského štátu, žalovaná nepovažuje za rozumné predpokladať, že obchodní partneri žalobcov sa vôbec mohli o väzbe dozvedieť, a to aj s ohľadom na dobu trvania väzby, preto nie je možné považovať za preukázanú stratu obchodných partnerov, či potenciálnych klientov práve z dôvodu, že žalobcovia 1/ a 2/ boli vzatí do väzby.

16. V prípade, že by sa súd sa nestotožnil s názorom žalovanej o zavinení väzby žalobcami, stále je možné na žalovanou uvádzané okolnosti, a to obsah telefonických rozhovorov, z ktorých vyplynulo, podľa názoru českých orgánov, spáchanie trestného činu, ku ktorému sa jeden z obvinených priznal, existenciu prípravy na takýto čin naznačenú Krajským súdom v Banskej Bystrici prihliadať pri posudzovaní, či je potrebné priznať žalobcom finančné zadosťučinenie, resp. ich zohľadniť pri výške finančného zadosťučinenia, a toto priznať v minimálnej miere.

17. Potom, ako žalobcovia zobrali v časti nároku pozostávajúceho z náhrady trov trestného konania späť, súd konanie v tejto časti, v ktorej zobrali žalobcovia 1/ a 2/ návrh späť zastavil, a ďalej potom súd rozhodoval o nároku žalobcov na zaplatenie sumy, a to u žalobcu 1/ z titulu náhrady majetkovej škody v sume 5 018,92 Eur a 116 480,- Kč, u žalobcu 2/ titulom náhrady majetkovej škody v sume 3 529,61 Eur a 95 805,- Kč, a u oboch titulom náhrady nemajetkovej ujmy v sume 33 200,- Eur.

18. Po prejednaní veci prvostupňový súd nepriznal žalobcom 1/ a 2/ náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia, za ktoré považovali žalobcovia uznesenie o vznesení obvinenia, pretože žalobcovia nepreukázali súdu, že zaslali Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia, preto súd bol toho názoru, že nárok žalobcov z tohto dôvodu nie je daný.

19. Pokiaľ ide o nárok žalobcov na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia o väzbe, tu si žalobcovia uplatnili nárok na majetkovú škodu v zmysle ust. § 18 ods. 1, 2, 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. Tu okresný súd priznal žalobcom sčasti nárok na náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré trovy vynaložili žalobcovia na obhajobu počas trestného konania.

20. Žalobca 1/ si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia odo dňa 20.9.2004, a vo svojom návrhu (č.l. 197) uviedol, ktoré úkony právnej služby advokátska kancelária v prospech žalobcu 1/ vykonala, pričom vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny v zmysle Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z.z., keď v roku 2005 až 2008 sa základná sadzba tarifnej odmeny znižuje o 20 % v prípade, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb. V roku 2004 sa v súlade s § 22 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 163/2002 Z.z. zníženie základnej sadzby tarifnej odmeny pri uplatňovaní trov nepoužije.

21. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2004 bola 1 950,- Sk, resp. 64,73 Eur, za rok 2005 41,53 Eur, 2006 45,31 Eur, 2007 49,29 Eur, 2008 52,71 Eur, a z režijných nákladov za rok 2004 v sume 4,51 Eur, za rok 2005 4,98 Eur, 2006 5,44 Eur, 2007 5,91 Eur a 2008 6,34 Eur. Žalobca si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia za tieto úkony právnej služby: 20.9.2004 - príprava a prevzatie obhajoby vrátane prvej porady, 20.9.2004 - výsluch obvineného, 21.9.2004 - účasť na verejnom zasadnutí - rozhodovanie o väzbe, 22.9.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 23.9.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 24.9.2004 - žiadosť o vrátenie zaistených vecí, 27.9.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 28.9.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 30.9.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 1.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 4.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 4.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 4.10.2004 - písomné podanie na súd vo veci samej - doplnenie dôvodov sťažnosti

proti uzneseniu o vzatí do väzby, 7.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 8.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 11.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 12.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 14.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 15.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 18.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 19.10.2004 - písomné podanie na KS BB so žiadosťou o urýchlenie rozhodovania o sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby, 21.10.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 21.10.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 21.10.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 5.11.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 5.11.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 9.11.2004 - písomné podanie na Okresnú prokuratúru BR so žiadosťou o zastavenie trestného stíhania, 13.12.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 11.4.2005 - účasť na vyšetrovacom úkone, 29.4.2005 - preštudovanie vyšetrovacieho spisu, 26.5.2005 - písomné podanie so žiadosťou o doručenie obžaloby, 29.6.2005 - nahliadnutie do súdneho spisu a vyhotovenie fotokópií, 13.10.2005 - písomné podanie vo veci samej, 1.5.2006 - písomné podanie vo veci samej, 22.11.2006 - porada s klientmi, 23.11.2006 - účasť na pojednávaní OS BR, 12.2.2007 - porada s klientmi, 23.5.2007 - porada s klientmi, 24.5.2007 - účasť na pojednávaní OS BR, 18.7.2007 - porada s klientmi, 19.7.2007 - účasť na pojednávaní OS BR, 6.2.2008 - porada s klientmi, 7.2.2008 - účasť na pojednávaní OS BR, 15.4.2008 - písomné podanie vo veci samej, 21.5.2008 - porada s klientmi, 22.5.2008 - účasť na verejnom zasadnutí KS BR, teda odmena bez DPH spolu 3 168,62 Eur, 19 % DPH 602,04 Eur, režijné náklady 237,77 Eur. Pokiaľ sa žalobca 1/ domáhal cestovných náhrad vo výške 365,93 Eur a náhrady za stratu času vo výške 480,59 Eur, súd mu túto náhradu nepriznal, a to z dôvodu, že tak, ako ju žalobca 1/ vo svojom podaní z č.l 197 a 198 vyčíslil, súd považuje tento úkon žalobcu 1/ voči súdu za neurčitý, nekonkrétny a nepreskúmateľný, preto v tejto časti súd nároku žalobcou na náhradu sumy 365,93 Eur z titulu cestovných nákladov advokátov a náhradu za stratu času v sume 478,59 Eur nepriznal a priznal žalobcovi 1/ náhradu trov právneho zastúpenia vo výške podľa jednotlivých úkonov právnej služby tak, ako ich žalobca 1/ vyčíslil v sume 4 008,43 Eur.

22. Ďalšou zložkou uplatneného nároku na náhradu škody u žalobcu 1/ bola náhrada cestovných nákladov vo výške 104 842,- Kč, ktorú si žalobca uplatnil ako nárok na náhradu škody, ktorá mu vznikla odvozom osobných vecí zo Slovenska 22.9.2004, auto Mercedes Benz 1PO2003, 15.10.2004 VW Passat 2P15464, pričom sa jedná o návštevu pána A., konateľa spoločnosti Welstam s.r.o., ktorej bol žalobca jediným spoločníkom vo väzbe, ďalej náhradu nákladov, ktoré mali vzniknúť žalobcovi 1/ návštevou rodiny v ústave na výkon väzby a právnikovi, odvoz z väzby, rokovanie s advokátmi plus účasť na pojednávaní, rokovanie s advokátmi, rokovanie s advokátmi a účasť na pojednávaní, všetko v dňoch 19.10.2004, 22.11.2006, 12.2.2007, 23.5.2007, 19.7.2007, 6.2.2008 a 21.5.2008. Ako už súd skonštatoval vyššie, nárok si žalobcovia voči žalovanej uplatnili z titulu nezákonného rozhodnutia o väzbe. Väzba žalobcov bola skončená 19.10.2004 a všetky nároky, ktoré si uplatnili žalobcovia z titulu majetkovej zodpovednosti žalovanej za vznik škody po tomto dátume súd žalobcom nepriznal, pretože tieto mali vzniknúť žalobcom potom, ako boli z väzby prepustení. Pokiaľ si žalobca 1/ uplatňuje nárok na zaplatenie cestovných nákladov z titulu odvozu jeho osobných vecí zo Slovenska dňa 22.9.2004, súd konštatuje, že tieto veci by si žalobca bol odviezol zo Slovenska pri návrate zo Slovenska na územie Českej republiky (po prepustení z väzby), a pokiaľ si uplatnil nárok na náhradu škody z titulu návštevy pána A., konateľa spoločnosti Welstam, ktorej bol žalobca 1/ jediným spoločníkom, súd je toho názoru, že v tomto prípade by bol aktívne legitimovaným na uplatnenie škody ten, ktorému škoda vznikla a v tomto prípade by tom bol pán A., konateľ spoločnosti, resp. spoločnosť Welstamm, a nie sám žalobca 1/. Teda žalobca 1/ nie je aktívne legitimovaný na uplatnenie tohto nároku na uplatnenie škody, preto mu súd z tohto titulu takto uplatnený nárok na náhradu škody nepriznal. Pokiaľ si žalobca 1/ uplatnil nárok na náhradu škody z titulu cestovných nákladov pri odvoze z väzby dňa 19.10.2004, súd tento nárok žalobcovi nepriznal, pretože ako už súd konštatoval vyššie, pri uplatnenom nároku žalobcu na úhradu cestovných nákladov pri odvoze osobných vecí zo Slovenska, žalobca 1/ by zo Slovenska potom, ako sa na Slovensku zúčastnil legálnej poľovačky, bol odišiel autom a nebolo potrebné, aby auto išlo zo Slovenska dvakrát, raz s osobnými vecami žalobcu 1/ a raz so samotným žalobcom 1/. Súd takto uplatnený nárok na náhradu škody nepovažuje za dôvodný, preto tento nárok žalobcovi 1/ z tohto dôvodu nepriznal. Ďalej si žalobca 1/ uplatnil náhradu nákladov spojených s odvezením zapožičaného vrtuľníka Robinson R4, ktoré mu vznikli z dôvodu zatknutia žalobcu 1/ vo výške 11 638,- Kč. Súd konštatuje, že pokiaľ žalobca prišiel na územie Slovenskej republiky vrtuľníkom Robinson R4, predpokladal zrejme, že vrtuľníkom sa dostane aj naspäť na územie Českej republiky, resp. že vrtuľník, keďže ho mal žalobca 1/ zapožičaný, bude musieť vrátiť, a to na územie Českej republiky, teda predpokladal spätný let z územia Slovenskej republiky na územie Českej republiky, preto súd takto uplatnený nárok na náhradu škody žalobcovi nepriznal, pretože ich nepovažuje za

náklady, ktoré vznikli žalobcovi 1/ v súvislosti s rozhodnutím o väzbe. Pokiaľ si žalobca 1/ uplatnil nárok na náhradu peňazí minutých v ústave na výkon väzby vo výške 165,97 Eur, teda 5 000,- Sk, súd je toho názoru, že tieto náklady by pri spôsobe života žalobcu 1/ boli žalobcovi vznikli na slobode v oveľa vyššom rozsahu, preto nepovažuje peniaze minuté žalobcom v ústave na výkon väzby v rozsahu 5 000,- Sk, resp. 165,97 Eur, za peniaze minuté v súvislosti s rozhodnutím o väzbe, pretože svoje životné náklady na slobode by bol žalobca hradil zo svojho aj na slobode a zrejme vo väčšom rozsahu, ako v sume 165,97 Eur.

23. Žalobca 2/ si z titulu náhrady majetkovej škody v časti náhrady nákladov trov konania uplatnil náhradu právnych služieb za tieto jednotlivé úkony právnej služby: 20.9.2004 - príprava a prevzatie obhajoby vrátane prvej porady, 21.9.2004 - účasť na verejnom zasadnutí - rozhodovanie o väzbe, 28.9.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 4.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 4.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 4.10.2004 - písomné podanie na súd vo veci samej - doplnenie dôvodov sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby, 7.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 8.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 15.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 21.10.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 21.10.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 21.10.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 5.11.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 5.11.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 9.11.2004 - písomné podanie na Okresnú prokuratúru BR so žiadosťou o zastavenie trestného stíhania, 13.12.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 11.4.2005 - účasť na vyšetrovacom úkone, 29.4.2005 - preštudovanie vyšetrovacieho spisu, 26.5.2005 - písomné podanie so žiadosťou o doručenie obžaloby, 29.6.2005 - nahliadnutie do súdneho spisu a vyhotovenie fotokópií, 13.10.2005 - písomné podanie vo veci samej, 1.5.2006 - písomné podanie vo veci samej, 22.11.2006 - porada s klientmi, 23.11.2006 - účasť na pojednávaní OS BR, 12.2.2007 - porada s klientmi, 23.5.2007 - porada s klientmi, 24.5.2007 - účasť na pojednávaní OS BR, 18.7.2007 - porada s klientmi, 19.7.2007 - účasť na pojednávaní OS BR, 6.2.2008 - porada s klientmi, 7.2.2008 - účasť na pojednávaní OS BR, 15.4.2008 - písomné podanie vo veci samej, 21.5.2008 - porada s klientmi, 22.5.2008 - účasť na verejnom zasadnutí KS BR, kedy pri nároku na náhradu nákladov vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny tak, ako je uvedené u žalobcu 1/ a z režijných nákladov za rok 2004 v sume 4,51 Eur, za rok 2005 4,98 Eur, 2006 5,44 Eur, 2007 5,91 Eur, za rok 2008 6,34 Eur, potom trovy právneho zastúpenia vrátane náhrady režijných nákladov a 19 % DPH predstavujú u žalovaného 2/ sumu 2 674,30 Eur, keď žalobca 2/ požadovanú náhradu cestovných nákladov advokátov v sume 137,12 Eur a náhradu za stratu času v sume 159,53 Eur zrozumiteľne pre súd neodôvodnil, pretože odkaz na písm. 3 pod čiarou na strane 200 nepredstavoval pre súd úkon žalobcu, ktorým by vysvetlil rozsah takto požadovanej náhrady škody. Preto súd priznal žalobcovi 2/ z titulu majetkovej škody v časti náhrady trov právneho zastúpenia v trestnom konaní sumu tak, ako už uviedol. V zostávajúcej časti nárokovanej majetkovej škody v časti náhrady trov právneho zastúpenia súd návrh žalobcu 2/ zamietol.

24. Okrem náhrady trov právneho zastúpenia uplatnil si žalobca 2/ z titulu náhrady škody v súvislosti s nezákonnou väzbou cestovné náklady vo výške 95 805,- Kč, ktoré majú predstavovať náhradu nákladov v súvislosti s odvozom osobných vecí žalobcu 2/ zo Slovenska, odvozom osobného motorového vozidla zo Slovenska, návštevy rodiny v ústave na výkon väzby a odvoz z väzby. V tomto prípade pre zdôvodnenie zamietavého rozhodnutia súdu o nároku žalobcu 2/ v časti požadovanej majetkovej škody platí to, čo súd uviedol pri zamietnutí tohto nároku u žalobcu 1/. Odvoz osobných vecí zo Slovenska a odvoz z väzby predstavuje jednu a tú istú skutočnosť, a to návrat žalobcu 2/ späť do vlasti, do Českej republiky z územia Slovenskej republiky. Tento návrat bez ohľadu na väzbu by sa realizoval jednou cestou, určite by žalobca 2/ nebol si najskôr dal odviezť osobné veci a potom by on odišiel z územia Slovenskej republiky na územie Českej republiky, teda pokiaľ sa žalobca domáha nároku na náhradu nákladov za cestu pri odvoze jeho osobných vecí zo Slovenska a jeho odvozu z väzby, súd je toho názoru, že tieto uplatnené nároky nesúvisia s nezákonným rozhodnutím o väzbe, pretože tak či tak by sa bol žalobca vrátil z územia Slovenska na územie Českej republiky a spolu s ním by sa vrátili aj jeho osobné veci. Pokiaľ si uplatnil nárok na náhradu nákladov v súvislosti s návštevou rodiny v ústave na výkon väzby, aktívne legitimovaným na podanie tohto nároku by boli jeho rodinní príslušníci a nie žalobca 2/, ktorý nie je aktívne legitimovaný na uplatnenie tohto nároku, pretože táto škoda nevznikla jemu, ale vznikla jeho rodine. Pokiaľ si žalobca 2/ uplatnil nárok na náhradu nákladov v súvislosti s rokovaním s advokátmi po prepustení z väzby po 19.10.2004 a pri účasti na pojednávaniach, súd bol toho názoru, že žalobca súdu nepreukázal opodstatnenosť týchto nákladov ani rozsah, aké náklady pri každej z uplatňovaných ciest žalobcovi 2/ vznikli. Pokiaľ si žalobca 2/ uplatňuje náhradu cestných nákladov za účasť na pojednávaniach v dňoch 22.11.2006, 23.5.2007, 21.8.2008, súd zistil z pripojeného

trestného spisu, že v týchto dňoch sa pojednávania v trestnej veci žalobcov 1/ a 2/ nekonali, okrem dňa 19.7.2007, kedy súd zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zistil, že žalobcovia 1/ aj 2/ sa tohto pojednávania zúčastnili. Keďže ale žalobca 2/ nevyčíslil aké mu vznikli náklady v súvislosti s účasťou na pojednávaní dňa 19.7.2007, súd mu tento nárok na náhradu škody nepriznal. Nárok na náhradu škody, ktorý si uplatnil žalobca 2/ z titulu minutých peňazí v ústave na výkon väzby v sume 497,91 Eur, súd žalobcovi nepriznal, pretože súd je toho názoru, že v tomto čase žalobca 2/, pokiaľ by bol na slobode, bol by pri svojom životnom štandarde minul viac ako 497,91 Eur, preto súd nezistil príčinnú súvislosť medzi spotrebovaním sumy 497,91 Eur žalobcom 2/ v ústave na výkon väzby a nezákonným rozhodnutím o väzbe. Pokiaľ ide o sumu 60,75 Eur, ktorú si žalobca 2/ uplatnil z titulu nákladov na ubytovanie v hoteli na území Slovenskej republiky z dôvodu účasti na výkone vyšetrovacieho úkonu, žalobca tu nešpecifikoval o aké ubytovanie v konkrétnom prípade a v súvislosti s akým vyšetrovacím úkonom išlo, preto súd žalobcovi náhradu takto uplatneného nároku nepriznal a v zostávajúcej časti jeho uplatnený nárok na náhradu majetkovej škody zamietol.

25. Pokiaľ si žalobcovia 1/ a 2/ uplatňovali nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, každý vo výške 33 200,- Eur, súd tento nárok žalobcom v celom rozsahu nepriznal a návrh žalobcov 1/ a 2/ v tejto časti zamietol. Pre spôsob a rozsah náhrady škody z titulu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je rozhodujúce ust. § 17 Zákona č. 514/2003 Z.z.

26. Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje ináč.

27. Podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

28. Podľa § 17 ods. 3 citovaného zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na: a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje; b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo; c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote; d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

29. Žalobcovia si uplatnili voči Slovenskej republike nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodňujúcu nezákonným rozhodnutím súdu o vzatí žalobcov do väzby. Žalovaná sa vo svojom vyjadrení k žalobnému návrhu vyjadrila tak, že žalobcovia 1/ a 2/ si väzbu zavinili sami, keď orgány činné v trestnom konaní, predovšetkým sudca rozhodujúci o väzbe, ako aj policajný orgán, ktorý vzniesol obvinenie, sa oboznámili s obsahom záznamov telefonických hovorov, z ktorých zrejme vyplýva skutočnosť, že žalobcovia 1/ a 2/ na území Slovenskej republiky plánovali trestnú činnosť. Preto, aby súd preveril a zistil opodstatnenosť tejto námietky žalovanej, ktorou namietala nedôvodnosť návrhu žalobcov, oboznámil sa súd s prepisom záznamu telekomunikačnej prevádzky, ktorý bol doručený Generálnej prokuratúre SR a nachádza sa v pripojenom trestnom spise. Ako vyplynulo z výpovede spoluobvineného B. A., ktorý sprevádzal žalobcu 1/ v apríli 2004 do lesa v Čiernom Balogu za účelom, podľa obžaloby, ulovenia tetrova, podľa žalobcu 1/ za účelom odfotografovania tetrova hlucháňa, rozhovor medzi žalobcom 1/ a žalobcom 2/ (na str. 20 trestného spisu) dňa 25.4.2004 je dôkazom o tom, že sa žalobca 1/ a žalobca 2/ zhovárali o budúcej ceste žalobcu 1/ na Slovensko a o potrebe vybaviť sa na túto cestu eurami a mäsom pre osobu, ktorá mala očakávať žalobcu 2/ na Slovensku. Na str. 22 a 23 trestného spisu je zrejme, že sa žalobca 1/ a žalobca 2/ dohovárali o love vtáka aj o tom, že obvykle dával žalobca 2/ osobe, ktorá ho sprevádzala na love 700 Eur, pretože tak to bolo dohodnuté, pričom hodnotia aj takto dojednanú cenu za poriadneho kohúta (dokonca sa žalobca 1/ a žalobca 2/ dohovárajú o preparácii uloveného vtáka, aj o tom, akým spôsobom je možné ho priviesť na územie Českej republiky, pričom žalobca 2/ dáva príkaz žalobcovi 1/, akým spôsobom je možné uschovať uloveného vtáka, ktorého potom hneď, ako ho privezie, dajú na spracovanie, ktorý má byť spracovaný podobne, ako ten, ktorého má žalobca 2/). Teda žalobca 1/ a žalobca 2/ boli dohodnutí, že uloveného vtáka žalobca 1/ dovezie k žalobcovi 2/. Z prepisu telekomunikačného rozhovoru zo dňa 25.4.2004 vyplýva, akým spôsobom sa môže žalobca 1/ dostať na územie Slovenska, dokonca sa rozprávajú žalobca 1/ a žalobca 2/ o tom, akým spôsobom má použiť žalobca 1/ zbraň, že je možné streliť len jedenkrát, viac to žalobca 1/ ani nestihne. Z obsahu telekomunikačnej prevádzky aj z ďalších čísiel trestného spisu 27 - 75 je

zrejme a súd k tomuto poznaniu došiel podrobným oboznámením sa s obsahom prepisov záznamov telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu žalobcu 1/, že žalobcovia 1/ a 2/ skutočne plánovali na území Slovenskej republiky činnosť, ktorá je popísaná v rozhodnutí o väzbe, pričom najdôležitejším dôkazom o tejto skutočnosti sú práve tieto prepisy telekomunikačného záznamu z prevádzky mobilného telefónu žalobcu 1/, a tiež obsah zápisnice z domovej prehliadky u B. A. a obsah jeho výpovede pri zadržaní. Okrem týchto skutočností súd si z týchto záznamov vytvoril aj obraz o osobných postojoch žalobcov 1/ a 2/ k problematike ochrany prírody, živočíchov v nej žijúcich a k ich postojom k normám upravujúcim ochranu prírody, živočíchov a rastlín.

30. Žalobcovia 1/ a 2/ netvrdili, že nejde o prepis záznamov ich vzájomných telefonických rozhovorov, ale žiadali, aby súd aj v občiansko-súdnom konaní neprihliadal na obsah týchto záznamov, keďže ich obsah nebolo možné použiť ako dôkaz pre rozhodnutie o spáchaní trestného činu v trestnom konaní.

31. Súd s odvolaním sa na citované ust. § 125 O.s.p. platného na území Slovenskej republiky bol toho názoru, že práve tento dôkaz je dôkazom o osobe poškodených, ktorí si uplatňujú nárok na náhradu škody voči Slovenskej republike, o ich doterajšom živote a prostredí, v ktorom žijú a pracujú. Súd bol toho názoru, že v odôvodnení tohto rozhodnutia nebolo potrebné citovať výňatok zo vzájomných rozhovorov medzi žalobcom 1/ a 2/, keď bol toho názoru, že žalobcovia 1/ a 2/ obsah týchto záznamov poznajú a rozhodujúci orgán, ktorý bude rozhodovať o prípadnom odvolaní účastníkov tohto konania má možnosť sa s obsahom záznamov z telekomunikačnej prevádzky oboznámiť z pripojeného trestného spisu.

32. Súd konštatoval, že rozhoduje o nároku žalobcov 1/ a 2/ na náhradu škody, pričom prihliada na osobu poškodených, ich doterajší život a prostredie, v ktorom žijú a pracujú a z pohľadu ustálenia charakteristiky osôb poškodených. V konkrétnom prípade vychádzal, okrem tvrdenia a vyjadrení žalobcov v priebehu konania, aj z obsahu telekomunikačných prepisov záznamov. Je zrejmé, že vyjadrenia žalobcov v priebehu konania a vyjadrenia žalobcov, ktoré vyplývajú z prepisu telekomunikačnej prevádzky, sú rozdielne. Kým žalobcovia v tomto konaní vystupovali slušne a uhladene tvrdiac, aká rozsiahla majetková aj nemajetková ujma im vznikla nezákonným rozhodnutím o väzbe, toto ich tvrdenie je v príkrom rozpore s vyjadrovaním pri vzájomnej komunikácii o tom, akým spôsobom môže žalobca 1/ uloviť na území Slovenska tetru, s koho pomocou a za akú odplatu, akým spôsobom je možné potom uloveného tetru spracovať, akým spôsobom je možné ho previesť na územie Českej republiky, pričom z obsahu tejto telekomunikačnej prevádzky je zrejmý aj ich vzťah k spoluobvinenému B. A., ktorý mimochodom si náhradu majetkovej škody za nezákonnú väzbu v občiansko-súdnom konaní voči Slovenskej republike neuplatnil, pričom z výpovede B. A. predtým, ako bol vzatý do väzby vyplýva po porovnaní s obsahom telekomunikačného záznamu z rozhovorov medzi žalobcom 1/ a žalobcom 2/, že k plánovaniu lovu tetru došlo, ale k odsúdeniu žalobcov 1/ a 2/ nedošlo práve z dôvodu, že súd kvalifikoval takéto konanie žalobcov 1/ a 2/ len ako prípravu na trestný čin a nie ako pokus trestného činu, ktorý je trestný.

33. Pri posudzovaní nároku žalobcov na náhradu škody súd postupoval tak, že zvažoval aj závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo. Pokiaľ ide o okolnosti, za ktorých malo dôjsť ku vzniku škody na strane žalobcov, súd bol toho názoru, a tak ako uviedol vyššie, v tomto prípade zdieľal názor žalovanej, že nebolo by došlo k väzbe žalobcov 1/ a 2/, pokiaľ by z obsahu telekomunikačnej prevádzky orgánov činných v trestnom konaní na území Českej republiky, ktorý tieto postúpili orgánom činným v trestnom konaní Slovenskej republiky, zistené, že plánujú na území Slovenskej republiky lov chráneného živočícha, ktorá skutočnosť v čase rozhodovania o väzbe bola potvrdená aj osobou, ktorá mala žalobcu 1/ sprevádzať za účelom lovu tetru.

34. Žalobcovia 1/ a 2/ vykonávali väzbu na území Slovenskej republiky, a pokiaľ uvádzali, že ich väzbou na území Slovenskej republiky trpeli ich príbuzní, a to sa prejavilo ujmu v ich súkromnom živote, súd bol toho názoru, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy má poškodený, v tomto prípade žalobca 1/ a 2/ a nie príbuzní poškodených, teda žalobcov 1/ a 2/, ktorí, podľa tvrdenia žalobcov, utrpeli ujmu.

35. Žalobcovia tiež preukazovali, že rozhodnutie o väzbe ich poškodilo v ich spoločenskom uplatnení. Žalobcovia nepreukázali súdu, že ich spoločenské postavenie v prostredí, v ktorom žili, bolo tak významné, žeby rozhodnutím o väzbe na území Slovenskej republiky vo svojom spoločenskom uplatnení utrpeli, keďže väzbu vykonávali na území Slovenskej republiky v trvaní jedného mesiaca, a podľa názoru súdu, väzba im nespôsobila takú ujmu na spoločenskom uplatnení žalobcov v prostredí, ktorom žijú na území Českej republiky, žeby im z tohto dôvodu vznikla ujma, ktorú je potrebné nahradiť v peniazoch,

keď je súd toho názoru, že tak, ako informovali médiá, periodiká a časopisy v Slovenskej republike, tak informovali aj v Českej republike, a neinformovali len o tom, že bolo vznesené obvinenie a že žalobcovia boli vzatí do väzby, ale zároveň bola informovaná verejnosť aj o tom, že žalobcovia boli oslobodení spod obžaloby a boli z väzby prepustení. Aké následky v spoločenskom postavení žalobcom 1/ a 2/ v Českej republike v prostredí, v ktorom žijú malo rozhodnutie o väzbe a aj príčinnú súvislosť medzi rozhodnutím o väzbe a nepriaznivými následkami, ktoré mali dopadnúť na spoločenské postavenie žalobcov 1/ a 2/ súdu žalobcovia 1/ a 2/ nepreukázali. Len ich tvrdenie, že v médiách boli osočovaní v súvislosti s rozhodnutím o väzbe a vznesením obvinenia, súd nepovažuje za existenciu príčinnej súvislosti medzi rozhodnutím o väzbe a vznikom nepriaznivých následkov na spoločenské postavenie žalobcov v prostredí, v ktorom žijú, už vzhľadom aj na obsah prepisov z telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu žalobcu 1/, z ktorého súd získal obraz aj o spôsobe živote žalobcu 1/, o jeho vzťahoch, vyjadrovaní, hodnotách a nárokoch v bežnom živote vo vzťahu k svojim priateľom, vo vzťahu k realizácii jeho záľub a potrieb, má súd zato, že popri ostatných následkoch spôsobu života žalobcu 1/ je rozhodnutie o väzbe na území Slovenskej republiky a informácia o tejto skutočnosti médiami v Českej republike nemohla priniesť žalobcom 1/ a 2/ takú ujmu, ktorá by si zaslúžila odškodnenie vo finančnom vyjadrení, teda v peniazoch, preto súd nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy v celom rozsahu zamietol.

36. Okresný súd v Brezne teda vo svojom prvotnom rozhodnutí zo dňa 12.12.2013 nepriznal uplatnený nárok žalobcov v celom rozsahu, ale zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 4 008,43 Eur, a to ako náhradu škody, a žalobcovi 2/ sumu 2 674,30 Eur, a vo zvyšnej časti uplatneného nároku na náhradu škody, aj na zaplatenie peňažnej náhrady za nemajetkovú ujmu súd návrhu zamietol.

37. Proti rozsudku Okresného súdu v Brezne podali odvolanie žalobcovia aj žalovaná. Žalobcovia napadli druhý výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bol v prevyšujúcej časti uplatnený nárok v celom rozsahu zamietnutý. Žiadali zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie a podanej žalobe vyhovieť, resp. zrušiť rozsudok Okresného súdu v Brezne a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. Uviedli, že záver Okresného súdu v Brezne, že si neuplatnili nárok na náhradu škody aj z dôvodu nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia nie je správny. Poukázali na to, že ich sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia bola dozorujúcim prokurátorom zamietnutá, keďže bola vyhodnotená ako nedôvodná, pričom sa neskôr preukázalo, že vznesenie obvinenia nebolo dôvodné, a v konečnom dôsledku boli žalobcovia 1/ a 2/ spod obžaloby oslobodení. Potom prichádza do úvahy aj tento nárok na náhradu škody, teda z dôvodu nezákonného rozhodnutia - uznesenia o vznesení obvinenia. Boli toho názoru, že splnili všetky podmienky pre uplatnenie svojho nároku tým, že podali návrh na predbežné prerokovanie nároku Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, pretože v konečnom dôsledku o ich oslobodení spod obžaloby bolo rozhodnuté rozhodnutím súdu. Pokiaľ ide o priznanú náhradu majetkovej ujmy, tak táto nebola súdom prvej inštancie priznaná správne, súd im mal priznať aj náhradu cestovných nákladov a straty času advokátov, ktoré boli z ich strany fakturované. Toto je doložené predloženými faktúrami, čo, podľa názoru žalobcov, bolo dostatočné na to, aby táto náhrada bola žalobcom 1/ a 2/ priznaná.

38. Okrem toho žalobcovi 1/ a žalobcovi 2/ neboli priznané ďalšie náklady spojené s majetkovou ujmu - cestovných nákladov, ktoré boli na ich návrat do Českej republiky nesporne vynaložené a dôvodne uplatnené. Taktiež nebol dôvod na nepriznanie náhrady finančných prostriedkov, ktoré minuli v spojení s pobytom v ústave na výkon väzby. Tiež postup súdu prvej inštancie, ktorý im nepriznal náhradu nemajetkovej ujmy, podľa názoru žalobcov, nie je správny, pretože súd vychádzal z obsahu nelegálne získaného podkladu, ktorým bolo odpočúvanie hovorov, pričom nevzal do úvahy aj ďalšie dôkazy, ktoré preukazovali to, že na území Českej republiky boli bezúhonnými občanmi, proti ktorým nebolo vedené trestné konanie. Záznamy odposluchov boli nelegálne, pretože skutky, ktoré im boli kladené za vinu, neboli trestným činom, a nebolo preto možné nariadiť odpočúvanie, a preto takéto nemohli byť použité ani v rámci trestného konania. Ak bol záznam nezákonne získaný, tak nemohol byť dôkazom ani v rámci tohto súdneho konania.

39. Okrem toho pri posudzovaní nemajetkovej ujmy sa súd nesprávne zamerlal len na ujmu, ktorá sa týkala ich osôb, a nebral do úvahy aj ujmu, ktorú utrpeli ich blízki následkom trestného stíhania a väzby, ktorá bola voči nim vykonaná. V tejto súvislosti nezobral súd do úvahy doklady, ktoré prezentovali v rámci konania pred súdom prvej inštancie, teda to, akým spôsobom bolo zasiahnuté do ich práv na ochranu osobnosti, a akými psychickými poruchami v dôsledku takéhoto konania trpeli, pričom žalobca 1/ bol

nútený v dôsledku takéhoto neoprávneného konania predať svoje firmy. U žalobcu 2/ sa to prejavilo aj v jeho osobnom živote, ale aj v tom, že v rámci nezákonného trestného stíhania bola narušená jeho povesť v rámci pracovného života a bolo tak zasiahnuté do jeho profesionálneho života, mali teda za to, že bolo dostatočne preukázané, že nezákonným trestným stíhaním a nezákonnou väzbou bola im spôsobená značná nemajetková ujma, a preto bol dôvod, aby táto bola žalobcom 1/ a 2/ priznaná.

40. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie aj žalovaná, pričom namietala správnosť výroku súdu prvej inštancie, ktorým ju súd zaviazal zaplatiť žalobcom, a to žalobcovi 1/ sumu 4 008,43 Eur a žalobcovi 2/ zaplatiť sumu 2 674,30 Eur. Žalovaná vytýkala súdu prvej inštancie, že nesprávne rozhodol o priznaní nároku žalobcom, keď im priznal aj iné nároky, vzhľadom na uplatnený nárok podľa § 8 ods. 5 Zákona č. 514/2003 Z.z. Podľa názoru žalovanej mal im byť priznaný len nárok spočívajúci v takých trovách obhajoby, ktoré súviseli s takými úkonmi obhajoby, ktoré mali priamu príčinnú súvislosť s pobytom žalobcov vo väzbe, a nie za také úkony obhajoby, ktoré súviseli so samotným trestným stíhaním žalobcov. Toto namietala už aj v konaní pred súdom prvého stupňa, pričom súd na túto námietku neprihliadol, hoci mala konkrétne námietky proti uplatneným trovám trestného konania. V dôvodoch svojho rozhodnutia v súlade s § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku prvostupňový súd riadne neuviedol dôvody, prečo tieto trovy žalobcom priznal, pričom takýmto procesným spôsobom odňal žalovanej možnosť riadne konať pred súdom. Tiež sa nevysporiadal s námietkou premlčania vznesenou žalovanou na pojednávaní 27.9.2012 v tom zmysle, že premlčacia doba začala plynúť odo dňa doručenia rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19.10.2004, ktorým bolo zrušené uznesenie Okresného súdu v Brezne Tp 54/2004 zo dňa 21.9.2004. Žalovaná mala za to, že rozhodnutie o vzatí do väzby je predčasne vykonateľným rozhodnutím, t.j. v prípade, ak by ho bolo možné považovať za nezákonné podľa § 6 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. neposudzuje sa podľa § 8 ods. 5 Zákona č. 514/2003 Z.z. V prípade takéhoto výkladu by potom platilo, že premlčacia doba uplynula 21.9.2007 a žalobcovia by tak podali žalobu po uplatnení premlčacej doby, keďže ju doručili na súd až 5.10.2011. Žalovaná žiadala prehodnotiť aj otázky zavinenia väzby žalobcami, a tiež posúdiť priznané nároky, keďže súd prvého stupňa priznal nároky na náhradu takej škody, ktorá nie je v príčinnej súvislosti s väzbou. Na základe týchto svojich námietok žiadala žalovaná zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku a žalobu zamietnuť v celom rozsahu, prípadne rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

41. K odvolaniu žalovanej sa vyjadrili žalobcovia, ktorí úvahu žalovanej o tom, že si väzbu zavinili sami, nepovažovali za vhodnú. V konečnom dôsledku bolo preukázané, že takéto dôvody neboli, pretože boli spod obžaloby oslobodení, teda sa má vychádzať z toho, že žiaden skutok, z ktorého boli obvinení nespáchali a trestné stíhanie voči nim nemalo byť vôbec začaté. Pokiaľ ide o náhradu trov trestného konania, v danom prípade treba vychádzať pri náhrade týchto trov z celého trestného konania, pretože bol daný dôvod na to, aby boli zastúpení obhajcom v rámci celého trestného konania, a teda náhrada trov sa nemôže týkať len časti konania, pritom riadnym vykonávaním obhajoby v trestnom konaní s preukázala nevina žalobcov 1/ a 2/, a to, že väzobné aj trestné stíhanie boli s ohľadom na konečný výsledok nezákonným. Je teda dôvod na priznanie náhrady za celé obdobie nezákonného postupu voči žalobcom 1/ a 2/. Výška trov za vykonané úkony právnej služby je potvrdená samotným trestným spisom. Odmena bola uplatnená v súlade s platným právnym predpisom, pokiaľ ide o výšku trov právneho zastúpenia, tak táto vyplýva z dohody s právnym zástupcom, čo odzrkadľujú aj vystavené faktúry. Taktiež nepovažovali za dôvodnú vznesenú námietku premlčania, pretože okamihom právoplatnosti rozhodnutia, ktorým boli oslobodení spod obžaloby, boli splnené všetky podmienky pre uplatnenie nároku na náhradu škody, t.j. uznesenie o vznesení obvinenia sa stalo nezákonným, a zároveň až týmto okamihom nadobudli právo požadovať náhradu škody spôsobenú rozhodnutím o väzbe v zmysle § 8 ods. 5 Zákona č. 514/2003 Z.z.

42. Na odvolanie žalobcov sa vyjadrila aj žalovaná, pričom žiadala rozsudok prvej inštancie v zamietajúcej časti ako vecne správny potvrdiť. Vo vyjadrení žalovaná uviedla, že neboli splnené podmienky pre uplatnenie nároku na náhradu škody z dôvodu nezákonného rozhodnutia, pretože v tomto smere nebolo preukázané splnenie podmienky podľa § 6 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. Pokiaľ by táto okolnosť bola preukázaná, tak žalovaná uviedla, že nárok podľa § 5 a 6 Zákona č. 514/2003 Z.z. nebol uplatnený v rámci predbežného prerokovania, a okrem toho by bola na mieste otázka, či Ministerstvo spravodlivosti vôbec je tým orgánom, ktorý by mal v danom prípade za Slovenskú republiku konať. Ak by súd dospel k tomu, že o nároku bolo potrebné rozhodnúť, tak sa súd bude musieť vysporiadať aj s otázkou, či uznesenie o vznesení obvinenia by mohlo byť považovaná v

prípade oslobodzujúceho rozsudku za také rozhodnutie, z ktorého možno odvodzovať prípadnú náhradu škody. Okrem toho je potrebné, aby sa v ďalšom konaní potom súd riadne vysporiadal aj s námietkou premlčania, ktorá bola vznesená žalovanou, a to aj s ohľadom na to, že až zmeneným návrhom bol uplatnený nárok na náhradu škody aj z dôvodu nezákonného rozhodnutia. Pokiaľ ide o náhradu inej majetkovej škody, ako bola priznaná súdom, v tomto smere poukazovala žalovaná na to, že súd správne vychádzal zo záveru, že táto škoda v danom prípade nebola preukázaná. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu a použitie záznamov telekomunikačnej prevádzky, ktoré boli poskytnuté orgánmi Českej republiky orgánom Slovenskej republiky, tak súd mohol aj na takéto dôkazy v konečnom dôsledku prihliadnúť a na obsah predmetných záznamov prihliadnúť, aj keď nebol použitý v rámci trestného konania na území Slovenskej republiky. Oboznámenie sa s obsahom predmetných záznamov je základným predpokladom pre posúdenie miery uplatnených nárokov podľa § 17 ods. 2 a 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. aj s prihliadnutím na dobré mravy. Žalobcovia si uplatňovali aj nárok na náhradu škody, ktorá mala vzniknúť v súvislosti s ujmu vzťahujúcou sa na blízke osoby, podľa názoru žalovanej, takýto nárok žalobcov nemôže obstať, pretože v prípade väzby môže si ujmu uplatniť len osoba, ktorá bola vzatá do väzby, a v prípade nezákonného rozhodnutia účastník, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní a žiadna iná osoba. Vzhľadom na uvedené žiadala potom rozhodnúť v súlade s ich návrhom, žiadala potom návrh žalobcov v celom rozsahu zamietnuť.

43. Na základe odvolania žalobcov a žalovanej rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý Uznesením 14Co 316/2014 rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní, uvádza Krajský súd v Banskej Bystrici, bude súd prvej inštancie viazaný názorom odvolacieho súdu v zmysle § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku, pričom v dôvodoch svojho rozhodnutia Krajský súd v Banskej Bystrici uviedol aj budúci postup Okresného súdu v Brezne v súlade s § 391 ods. 3 Civilného sporového poriadku.

44. Krajský súd vo svojom uznesení na strane 6 bol 17 uviedol, že žalobcovia vytýkali súdu prvého stupňa, že nesprávne zamietol ich nárok, pokiaľ požadovali náhradu škody aj v súlade s ust. § 5 a 6 Zákona č. 514/2003 Z.z. V tejto súvislosti uviedol, že už v priebehu konania žalobcovia poukazovali na to, že tento nárok si uplatnili v podanej žiadosti o predbežné prerokovanie daného nároku, ktorá bola zaslaná Ministerstvu spravodlivosti, teda žalovanej. Tu odvolací súd v otázke, či si žalobcovia uplatnili aj nárok v zmysle ust. § 5 a 6 Zákona č. 514/2003 Z.z., teda či si uplatnili aj nárok v súvislosti s uznesením o začatí trestného stíhania vyslovil názor (v bode 18 zrušujúceho uznesenia), keď povedal, že ak žalobcovia podali žiadosť o predbežné prerokovanie nároku aj vzhľadom na § 4 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. na Ministerstvo spravodlivosti, tak bolo postupované v súlade so zákonom, pretože v každom prípade podaním žiadosti aj na nepríslušnom orgáne zostali účinky podania návrhu zachované. Doklad o tom, že bola žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody jednak z dôvodu nezákonného rozhodnutia podľa § 5 ods. 1, aj z dôvodu rozhodnutia o väzbe podľa § 8 ods. 5 Zákona č. 514/2003 Z.z. podaná, bola podľa odvolacieho súdu preukázaná. Táto okolnosť by preto nemohla, podľa názoru odvolacieho súdu, byť prekážkou posudzovania nárokov žalobcov 1/ a 2/.

45. Ďalej krajský súd v bode 20 na strane 7 zrušujúceho uznesenia uviedol: "Je potrebné uviesť, že v ďalšom konaní sa bude musieť prvostupňový súd zaoberať otázkou premlčania nároku uplatneného žalobcami 1/ a 2/. Okresný súd Brezno rozsudkom pod č.k. 2T 85/2005-370 zo dňa 7.2.2008 oslobodil žalobcu 1/ a žalobcu 2/ spod obžaloby. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie Okresný prokurátor v Brezne, o ktorom rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici, a tento uznesením pod č.k. 2To 125/2008-390 zo dňa 22.5.2008 odvolanie okresného prokurátora zamietol. Rozsudok sa stal právoplatný a vykonateľný 22.5.2008. Vzhľadom na to, že už v podanej žiadosti o predbežné prejednanie nároku v rámci uplatnenej škody bolo uvedené nielen uznesenie o vzatí do väzby, ale aj uznesenie o začatí trestného stíhania, tak treba mať zato, že touto žiadosťou bol uplatnený nárok na predbežné prerokovanie nároku aj podľa § 5 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. Od doručenia tejto žiadosti po dobu 6 mesiacov sa prerušil beh premlčacej lehoty, pričom podaná žaloba zo dňa 5.10.2011 sa týka obidvoch uplatnených nárokov, pretože to vyplýva z obsahu podanej žaloby, kde súvislosť oslobodenia spod obžaloby je dávaná do súvislosti s uznesením o vznesení obvinenia proti žalovanému 1/ a žalovanému 2/, ako aj s uznesením o vzatí do väzby." Záver krajského súdu v Banskej Bystrici: "Z uvedeného by sa potom nejavilo, že daný nárok by premlčaný bol, lebo by bol uplatnený v 3-ročnej premlčacej lehote § 19 ods. 1, 2, 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. ako aj ďalší nárok podľa § 8 ods. 5 Zákona č. 514/2003 Z.z.

46. Na strane 7 zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici krajský súd konštatuje, že: "Nebolo preukázané tvrdenie o tom, žeby žalobca 1/ a žalobca 2/ nepodali sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, a teda proti tomuto postupu vyšetrovateľa sa nebránili. Existuje totiž priamy doklad z vyšetrovacieho spisu. Okrem toho treba poukázať na to, že až rozhodnutím súdu, ktorým boli žalobcovia 1/ a 2/ oslobodení spod obžaloby, bolo definitívne preukázané, že ako rozhodnutie o vznesení obvinenia, tak aj rozhodnutie o vzatí do väzby, boli nezákonne vydanými rozhodnutiami v danej veci. V ďalšom konaní sa preto bude súd prvej inštancie zaoberať tak uplatneným nárokom v zmysle ust. § 5 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z., ako aj nárokom podľa ust. § 8 ods. 5 Zákona č. 514/2003 Z.z."

47. V bode 22 na strane 8 zrušujúceho uznesenia krajský súd vyslovil názor, že: "Súd prvej inštancie sa bude v ďalšom konaní zaoberať otázkou jednak nároku podľa § 5 ods. 1, ako aj nárokom podľa § 8 ods. 5 Zákona č. 514/2003 Z.z., a bude musieť vyriešiť námietky žalobcov v podanom odvolaní dotýkajúce sa nepriznania všetkých nárokov súvisiacich s trestnou obhajobou v celom konaní, ako aj konkrétnymi námietkami žalovanej, ktoré sa netýkali len úkonov vzniknutých v príčinnej súvislosti so vzatím do väzby, ale aj takých, ktoré nemali byť v konaní riadne preukázané a boli súdom prvej inštancie priznané. Keďže súd bude vo veci ďalej konať, bude potrebné, aby sa tam s uvedenými námietkami konkrétnym spôsobom vysporiadal."

48. Pokiaľ ide o náklady žalobcov v súvislosti s ich návratom naspäť na územie Českej republiky, podľa názoru krajského súdu vyslovenom na strane 8 v bode 23 zrušujúceho uznesenia, bude musieť súd prvej inštancie zvážiť, či niektoré, avšak len nevyhnutné, náklady s ich návrhom na územie Českej republiky by neboli dôvodné, pričom to musí vyhodnotiť súd s určením rozsahu náhrady.

49. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy, tu krajský súd v zrušujúcom uznesení v bode 24 uviedol, že je nesporné, že žalobcovia boli spod obžaloby oslobodení. "Pri hodnotení osôb žalobcov 1/, 2/ vychádzal súd prvej inštancie aj z prepisov záznamov telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu žalobcu 1/." Tu krajský súd v zrušujúcom uznesení poukázal na to, že Civilný sporový poriadok, ktorý platí od 1.7.2016 už v čl. 16 ods. 2 upravuje limity použiteľnosti dôkazov v civilnom procese v rámci základných princípov, v súlade s ktorými je potrebné vykladať všetky zákonné ustanovenia.

50. Vzhľadom na to vyslovil krajský súd v bode 26 zrušujúceho uznesenia, že v danej veci bude súd prvej inštancie ďalej nanovo konať, tak v ďalšom konaní bude už musieť postupovať podľa nového procesného poriadku a bude musieť vziať do úvahy aj prechodné ustanovenie podľa § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Uvedenou otázkou sa bude musieť súd prvej inštancie opätovne zaoberať a vykonanie takéhoto dôkazu riadnym spôsobom pre jeho použitie v občianskom súdnom konaní aj odôvodniť a vykonať ho len v súlade s platným právnym predpisom.

51. Podľa názoru Krajského súdu v Banskej Bystrici v zrušujúcom uznesení bod 27 strana 9, z obsahu spisu súdu prvej inštancie totiž nevyplýva, akým spôsobom súd oboznámil účastníkov s obsahom prepisov záznamov telekomunikačnej prevádzky. Uvádzanie výňatkov zo vzájomných rozhovorov totiž nepovažoval súd za potrebné, pretože žalobcovia 1/ a 2/ tento obsah záznamov majú poznať. Takýto postup súdu prvej inštancie, podľa názoru krajského súdu, nebol súladný ani v tom čase s platným Občianskym súdnym poriadkom, pretože ale súd takýto dôkaz v rámci občianskeho súdneho konania chcel použiť, tak do zápisnice mal oboznámiť podstatný obsah týchto prednesov, na ktorých chcel založiť svoje rozhodnutie, aby tak nielen súd, ale aj účastníci konania mali možnosť vedieť, o ktoré časti prepisov z telekomunikačnej prevádzky založil svoje úvahy súd prvej inštancie k osobám žalobcov 1/ a 2/. Súčasne však mal sa zaoberať aj ich obranou, v ktorej poukazovali na písomné doklady, ktorými preukazovali svoju bezúhonnosť v rámci doterajšieho spôsobu života. Tiež treba poukázať na to, že výška náhrady nemajetkovej ujmy je v súčasnej dobe limitovaná postupom v zmysle § 17 ods. 4 Zákona č. 514/2003 Z.z. Uvedeným zákonným ustanovením boli v rámci zákona č. 514/2003 Z.z. stanovené limity pre postup v rámci rozsahu náhrady nemajetkovej ujmy, preto ak by súd prvej inštancie dospel k záveru, že sú dôvody na určité priznanie nemajetkovej ujmy žalobcom 1/ a 2/, tak bude musieť postupovať v rámci uvedeného zákonného ustanovenia.

52. Po zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici súd nariadil vo veci pojednávanie, predvolal účastníkov, pričom účastníci v ďalšom konaní boli oboznámení s prepisom záznamu telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu žalobcu 1/, a to prečítaním doslovne obsahu záznamov v priebehu nariadeného pojednávania. Súd tak konal na základe vysloveného názoru Krajského súdu

v Banskej Bystrici dôkaz, t.j. oboznámil účastníkov s obsahom záznamov, a to prečítaním ich obsahu v priebehu pojednávania.

53. Žalobcovia 1/ a 2/ navrhli, aby súd ako dôkaz vypočul svedkov navrhnutých žalobcami. Keďže ale títo svedkovia požiadali, aby súd zabezpečil ich výpoveď prostredníctvom dožiadaného súdu na území Českej republiky, súd tak urobil a príslušný okresný súd na území Českej republiky zaslal Okresnému súdu v Brezne zápisnicu zo svedeckej výpovede svedkov, ktorých navrhli vypočuť žalobcovia 1/ a 2/, a to svedkov JUDr. O. C., bytom C. XXX, C. (č.l. 639 - 641), O. Z., bytom C. 4, P. XXX (č.l. 641 - 643 súdneho spisu), O. C., bytom C. K. XXXX/XX, O. (č.l. 654 - 655), ďalej svedka M.. Z. Z., trvale bytom U. XXX (č.l. 658).

54. Krajský súd v zrušujúcom uznesení vyslovil názor, že pokiaľ ide o nárok na náhradu škody, uplatnili si žalobcovia voči Slovenskej republike jednak nárok na náhradu škody z titulu začatia trestného stíhania, a jednak nárok na náhradu škody z titulu uznesenia o vzatí do väzby. Rovnako krajský súd v zrušujúcom uznesení vyslovil názor, že nárok žalobcov 1/ a 2/, pokiaľ si títo uplatňovali nárok na náhradu škody aj z titulu nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania, premlčaný nie je.

55. Okresný súd sa pri svojom ďalšom rozhodovaní teda riadil vysloveným právnym názorom krajského súdu, že žalobcovia si uplatnili nárok na náhradu škody aj z titulu uznesenia o začatí trestného stíhania, a že tento nárok žalobcov 1/ a 2/ premlčaný nie je. Potom okresný súd rozhodoval o rozsahu náhrady škody, ktorú si žalobcovia 1/ a 2/ uplatnili. Žalobcovia si pôvodne uplatnili nárok na náhradu škody, a to žalobca 1/ majetkovú škodu 9 817,55 Eur a 190 000,- Kč, pričom majetková škoda pozostávala z trov právneho zastúpenia v trestnom konaní, ktoré mali vzniknúť žalobcovi 1/ úhradou trov Advokátskej kancelárie Šmehlík, Křivánek v Českej republike vo výške 61 950,- Kč plus 19 % DPH, a vo výške 11 770,50 Kč, teda celkom 73 720,- Kč a trov právneho zastúpenia v trestnom konaní uhradených Advokátskej kancelárii Gereg, Fišer, Gémeš v Banskej Bystrici vo výške 9 651,58 a cestovných nákladov 104 842,- Kč, ďalej náklady spojené s odvozom zapožičaného vrtníka Robinson R44 vo výške 11 638,- Kč a finančnej hotovosti spotrebovanej v ústave na výkon väzby vo výške 165 097,- Eur. Celkovo uplatnená majetková škoda žalobcom 1/ predstavovala 9 817,55 Eur a 190 200,- Kč. Majetková škoda v žalobcu 2/ predstavovala náhradu trov právneho zastúpenia 3 252,85 Eur, ďalej náhradu cestovných nákladov vo výške 95 805,- Kč, financií spotrebovaných v ústave na výkon väzby 497,91 Eur a náklady na ubytovanie v hoteli z dôvodu účasti na výkone vyšetrovacieho úkonu vo výške 60,75 Eur. Celkovo si žalobca 2/ uplatnil voči Slovenskej republike nárok na náhradu majetkovej škody vo výške 3 811,51 Eur a 95 805,- Kč. Žalobca 1/ svoj uplatnený nárok dňa 25.9.2012 upravil a znížil zo sumy 9 651,58 na požadovanú náhradu škody z titulu trov právneho zastúpenia vo výške 4 952,92 Eur. Žalobca 2/ tento nárok na náhradu trov právneho zastúpenia zo sumy 3 252,85 Eur znížil na sumu 2 970,95 Eur.

56. Náhradu majetkovej škody z titulu uznesenia o vznesení obvinenia, ktorú si uplatnil žalobca 1/ po vyslovenom právnom názore Krajského súdu v Banskej Bystrici, súd posudzoval už len z hľadiska požadovaného rozsahu, pretože krajský súd konštatoval, že tento nárok uplatnený bol, rovnako, že tento nárok premlčaný nie je. Potom súd len hodnotil požadovaný rozsah náhrady škody z titulu trov právneho zastúpenia a ostatných nárokov z titulu náhrady majetkovej škody.

57. Pokiaľ ide o náhradu majetkovej škody u žalovaného 1/ za trovy právneho zastúpenia, ktoré predstavujú úkony právnej služby, tak súd priznal žalovanému 1/ z titulu náhrady za jednotlivé úkony právnej služby vo svojom prvom rozhodnutí celkovo sumu 3 168,62 Eur, 19 % DPH 602,04 Eur, režijné náklady 237,77 Eur. Pokiaľ sa žalobca 1/ domáhal cestovných náhrad vo výške 365,93 Eur a náhrady za stratu času 480,59 Eur, súd mu túto náhradu nepriznal z dôvodu, že tak, ako ju žalobca 1/ vo svojom podaní (na č.l. 197 a 198) vyčíslil, tento úkon súd považuje za neurčitý, nekonkrétny a nepreskúmateľný, preto v tejto časti súd nárok žalobcu 1/ o zaplatenie sumy 365,95 z titulu cestovných nákladov advokátov a náhradu za stratu času 478,59 nepriznal, a priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia vo výške podľa jednotlivých úkonov právnej služby tak, ako si ich vyčíslil v sume 4 008,43 Eur (3 168,62 + 602,09 + 237,77).

58. Potom, ako Krajský súd v Banskej Bystrici zrušil rozsudok okresného súdu a prikázal súdu znova prejednať rozsah náhrady vzhľadom na to, že žalovaná proti výške náhrady trov právneho zastúpenia vzhľadom na ich nepreukázanie a neúčelnosť, namietala v odvolaní a tvrdila, že tieto náklady boli priznané v rozpore s tým, aké náklady vyplývali žalobcovi 1/ z trestného spisu, Krajský súd v Banskej

Bystrici prikázal súdu znova prehodnotiť priznaný nárok vzhľadom na námietky žalovanej, preto sa súd opätovne zaoberal rozsahom náhrady majetkovej škody u žalobcu 1/, a to predovšetkým trov právneho zastúpenia.

59. Žalovaná namietala, že tak, ako ich okresný súd priznal neboli žalobcom 1/ preukázané a ani nevyplývajú z trestného spisu, teda žalobca 1/ nepreukázal súdu rozsah takýchto nákladov, a pokiaľ tvrdil, že zaplatil advokátskej kancelárii, tak žalovaná tvrdila, že tieto náklady, resp. rozsah takto zaplatených nákladov žalobca 1/ súdu nepreukázal, pretože z trestného spisu vyplývajú len tie, na ktoré poukázala žalovaná vo svojom odvolaní.

60. Súd akceptoval tieto pripomienky žalovanej, a teda priznal žalobcovi 1/ náhradu majetkovej škody pozostávajúcu z náhrady trov právneho zastúpenia tak, ako vyplývajú z trestného spisu, a to: dňa 20.9.2004 prevzatie a príprava obhajoby 64,73 Eur, 20.9.2004 výsluch žalobcu 1/ 64,73 Eur, verejné zasadnutie pri rozhodovaní o väzbe 21.9.2004 64,73 Eur, znova výsluch žalobcu 1/ 21.10.2004 64,73 Eur, výsluch žalobcu 2/ 21.10.2004 64,73 Eur, výsluch B. A. 21.10.2004 64,73 Eur, výsluch Y. 5.11.2004 64,73 Eur, výsluch N. 5.11.2004 64,73 Eur, vyjadrenie 10.11.2004 64,73 Eur, výsluch svedkyne 13.12.2004 svedkyňa ale odmietla vypovedať; výsluch poškodeného 11.4.2005 33,22 Eur, preštudovanie spisu 29.4.2005 33,22 Eur. Písomné podanie, kde si uplatnil žalobca 1/ tiež náhradu trov, ale nie je úkonom právnej služby, preto mu súd náhradu trov právneho zastúpenia za tento úkon nepriznal. Za odročené hlavné pojednávanie bez prejednaní vecí 24.5.2007 súd priznal ? úkonu. Súd priznal žalobcovi 1/ náhradu trov právneho zastúpenia za hlavné pojednávanie 19.7.2007 78,86 Eur, dňa 7.2.2008 za účasť na hlavnom pojednávaní 42,17 Eur, vyjadrenie k odvolaniu 15.4.2008 42,17 Eur, účasť na verejnom zasadnutí 22.5.2008 42,17 Eur. Teda spolu priznal súd, aj vzhľadom na námietku žalovanej, ktorá tvrdila, že žalobca 1/ nepreukázal rozsah uplatnenej náhrady škody vyplývajúci z trov právneho zastúpenia, súd priznal žalobcovi 1/ náhradu za tie trovy právnej služby, ktoré vyplývajú z trestného spisu, spolu 890,27 Eur.

61. Pokiaľ ide o úkon zo dňa 13.12.2004, kde svedkyňa odmietla vypovedať, súd priznal žalobcovi 1/ len ? odmeny za takýto úkon, rovnako tak za úkon zo dňa 24.5.2007, keďže malo ísť o hlavné pojednávanie, ktoré však bolo odročené bez prejednaní vecí, teda za účasť na ňom prináleží iba 1/4 odmeny podľa § 14 ods. 4 Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení účinnom do 31.5.2009. Spolu teda priznal súd žalobcovi 1/ z titulu náhrady škody spočívajúcu v náhrade trov právneho zastúpenia, a to podľa preukázaných úkonov právnej služby tak, ako vyplývajú z trestného spisu vo výške spolu 890,27 Eur. To znamená, že za úkony: prevzatie a príprava obhajoby, výsluch K., verejné zasadnutie pri rozhodovaní o väzbe 21.9.2004, výsluch K. 21.10.2004, výsluch Z. 21.10.2004, výsluch A. 21.10.2004, výsluch Y. 5.11.2004, výsluch N. 5.11.2004 a vyjadrenie 10.11.2004, súd priznal náhradu za jednotlivé úkony právnej služby za každý z nich 64,73 Eur. Pokiaľ ide o účasť na výsluchu svedkyne A., ktorá odmietla vypovedať 13.12.2004, tu súd priznal jednu štvrtinu z tohto úkonu, tzn. sumu 16,18 Eur, výsluch poškodeného 11.4.2005 a preštudovanie spisu 29.4.2005, každý z úkonov po 33,22 Eur, za písomné podanie 26.5.2006 súd nepriznal náhradu za tento úkon, pretože to nie je úkon právnej služby. Za hlavné pojednávanie dňa 24.5.2007 78,86 Eur, keďže toto pojednávanie bolo odročené bez prejednaní vecí, teda patrí ? tohto úkonu, tzn. 19,71 Eur, za hlavné pojednávanie 19.7.2007 78,86 Eur, za hlavné pojednávanie 7.2.2008, vyjadrenie k odvolaniu 15.4.2008 a verejné zasadnutie 22.5.2008, každý z úkonov 42,17 Eur, spolu 890,27 Eur.

62. Súd teda prihliadol na námietku žalovanej, ktorá namietala, že úkony právnej služby, ktoré si uplatnil žalobca na základe faktúry, ktorú mu vystavil právny zástupca nevyplývajú z trestného spisu, a žalobca 1/ ich súdu nejakým spôsobom nepreukázal, preto ich súd žalobcovi nepriznal.

63. Žalobca 1/ si uplatnil aj náhradu majetkovej škody pozostávajúcu z náhrady cestovných nákladov vo výške 104 842,- Kč, ktorú si žalobca 1/ uplatnil ako nárok na náhradu škody, ktorá mu vznikla odvozom osobných vecí zo Slovenska 22.9.2004, auto Mercedes Benz 1PO2003, 15.10.2004 VW Passat 2P15464, pričom sa jedná o návštevu pána A., konateľa spoločnosti Welstam s.r.o., ktorej bol žalobca 1/ jediným spoločníkom vo väzbe, ďalej náhradu nákladov, ktoré mali vzniknúť žalobcovi 1/ návštevou rodiny v ústave na výkon väzby a právnikovi, odvoz z väzby, rokovanie s advokátmi plus účasť na pojednávaní, rokovanie s advokátmi a účasť na pojednávaní, všetko v dňoch 19.10.2004, 22.11.2006, 12.2.2007, 23.5.2007, 19.7.2007, 6.2.2008 a 21.5.2008. Väzba žalobcov bola skončená 19.10.2004 a všetky nároky, ktoré si uplatnili žalobcovia z titulu majetkovej zodpovednosti

žalovanej za vznik škody po tomto dátume súd žalobcom nepriznal, pretože tieto mali vzniknúť žalobcom potom, ako boli z väzby prepustení. Pokiaľ si žalobca 1/ uplatňuje nárok na zaplatenie cestovných nákladov z titulu odvozu jeho osobných vecí zo Slovenska dňa 22.9.2004, súd konštatuje, že tieto veci by si žalobca bol odviezol zo Slovenska pri návrate zo Slovenska na územie Českej republiky (po prepustení z väzby). Pokiaľ si žalobca 1/ uplatnil nárok na náhradu škody z titulu návštevy pána A., konateľa spoločnosti Welstam, ktorej bol žalobca 1/ jediným spoločníkom, súd je toho názoru, že v tomto prípade by bol aktívne legitimovaným na uplatnenie škody ten, ktorému škoda vznikla a v tomto prípade by tom bol pán A., konateľ spoločnosti, resp. spoločnosť Welstamm, a nie sám žalobca 1/. Teda žalobca 1/ nie je aktívne legitimovaný na uplatnenie tohto nároku na uplatnenie škody, preto mu súd z tohto titulu takto uplatnený nárok na náhradu škody nepriznal. Pokiaľ si žalobca 1/ uplatnil nárok na náhradu škody z titulu cestovných nákladov pri odvoze z väzby dňa 19.10.2004, súd tento nárok žalobcovi nepriznal, pretože ako už súd konštatoval vyššie, pri uplatnenom nároku žalobcu na úhradu cestovných nákladov pri odvoze osobných vecí zo Slovenska, žalobca 1/ by zo Slovenska potom, ako sa na Slovensku zúčastnil legálnej poľovačky, bol odišiel autom a nebolo potrebné, aby auto išlo zo Slovenska dvakrát, raz s osobnými vecami žalobcu 1/ a raz so samotným žalobcom 1/. Súd takto uplatnený nárok na náhradu škody nepovažuje za dôvodný, preto tento nárok žalobcovi 1/ z tohto dôvodu nepriznal. Ďalej si žalobca 1/ uplatnil náhradu nákladov spojených s odvezením zapožičaného vrtuľníka Robinson R4, ktoré mu vznikli z dôvodu zatknutia žalobcu 1/ vo výške 11 638,- Kč. Súd konštatuje, že pokiaľ žalobca prišiel na územie Slovenskej republiky vrtuľníkom Robinson R4, predpokladal zrejme, že vrtuľníkom sa dostane aj naspäť na územie Českej republiky, resp. že vrtuľník, keďže ho mal žalobca 1/ zapožičaný, bude musieť vrátiť, a to na územie Českej republiky, teda predpokladal spätný let z územia Slovenskej republiky na územie Českej republiky, preto súd takto uplatnený nárok na náhradu škody žalobcovi nepriznal. Tieto náklady súd nepovažuje za náklady, ktoré vznikli žalobcovi 1/ v súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Pokiaľ si žalobca 1/ uplatnil nárok na náhradu peňazí minutých v ústave na výkon väzby vo výške 165,97 Eur, teda 5 000,- Sk, súd je toho názoru, že tieto náklady by pri spôsobe života žalobcu 1/ boli žalobcovi vznikli na slobode v oveľa vyššom rozsahu, preto nepovažuje peniaze minuté žalobcom v ústave na výkon väzby v rozsahu 5 000,- Sk, resp. 165,97 Eur, za peniaze minuté v súvislosti s nezákonným rozhodnutím, pretože svoje životné náklady na slobode by bol žalobca hradil zo svojho aj na slobode a zrejme vo väčšom rozsahu, ako v sume 165,97 Eur.

64. Okresný súd o tomto nároku žalobcu 1/ rozhodol teda rovnako ako vo svojom prvotnom rozhodnutí, keď krajský súd mu prikázal, aby zväžil, či niektoré, avšak len nevyhnutné náklady s návratom na územie Českej republiky u žalobcov by neboli dôvodné, pričom to súd musí vyhodnotiť s určením rozsahu náhrady. Okresný súd zväžil a dospel k názoru, že uplatnené nároky žalobcu 1/ v súvislosti s jeho návratom do Českej republiky nie je možné akceptovať, pretože nie sú v príčinnej súvislosti s trestným konaním, resp. väzbou, pretože všetko ide o náklady, ktoré by aj tak žalobca 1/ musel vynaložiť v súvislosti s návratom na územie Českej republiky, pretože žalobca 1/ bol v čase zatknutia na území Slovenskej republiky na povolenom odstrelе jeleňa v lesnom závode Čierny Balog, pričom na územie Slovenskej republiky priletel na zapožičanom vrtuľníku Robinson R41, ktorý patril spoločnosti, v ktorej bol jediným konateľom a spoločníkom. Pokiaľ by bol prišiel, resp. priletel na územie Slovenskej republiky za účelom výsluchu v súvislosti so začatím trestného konania, bola by daná súvislosť na náhradu týchto nákladov, ale to súd v konaní nezistil.

65. Žalobca 2/ si z titulu náhrady majetkovej škody v časti náhrady nákladov trov konania uplatnil náhradu za jednotlivé úkony právnych služieb, a to za tieto úkony právnej služby: 20.9.2004 - príprava a prevzatie obhajoby vrátane prvej porady, 21.9.2004 - účasť na verejnom zasadnutí - rozhodovanie o väzbe, 28.9.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 4.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 4.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 4.10.2004 - písomné podanie na súd vo veci samej - doplnenie dôvodov sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby, 7.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 8.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 15.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 21.10.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 21.10.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 21.10.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 5.11.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 5.11.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 9.11.2004 - písomné podanie na Okresnú prokuratúru BR so žiadosťou o zastavenie trestného stíhania, 13.12.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 11.4.2005 - účasť na vyšetrovacom úkone, 29.4.2005 - preštudovanie vyšetrovacieho spisu, 26.5.2005 - písomné podanie so žiadosťou o doručenie obžaloby, 29.6.2005 - nahliadnutie do súdneho spisu a vyhotovenie fotokópií, 13.10.2005 - písomné podanie vo veci samej, 1.5.2006 - písomné podanie vo veci samej, 22.11.2006 - porada s klientmi, 23.11.2006 - účasť na pojednávaní OS BR, 12.2.2007 - porada s klientmi, 23.5.2007 - porada s klientmi, 24.5.2007 - účasť

na pojednávání OS BR, 18.7.2007 - porada s klientmi, 19.7.2007 - účasť na pojednávání OS BR, 6.2.2008 - porada s klientmi, 7.2.2008 - účasť na pojednávání OS BR, 15.4.2008 - písomné podanie vo veci samej, 21.5.2008 - porada s klientmi, 22.5.2008 - účasť na verejnom zasadnutí KS BR, kedy pri nároku na náhradu nákladov vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny tak, ako je uvedené u žalobcu 1/ a z režijných nákladov za rok 2004 v sume 4,51 Eur, za rok 2005 4,98 Eur, 2006 5,44 Eur, 2007 5,91 Eur, za rok 2008 6,34 Eur, potom nárokované trovy právneho zastúpenia, vrátane náhrady režijných nákladov a 19 % DPH predstavovali u žalobcu 2/ sumu 2 674,30 Eur.

66. Pri priznávaní náhrady škody u žalobcu 2/ súd vychádzal rovnako z trestného spisu vzhľadom na námietku žalovanej, že trovy, ktoré si žiadal žalobca 2/ priznať nepreukázal, nevyplývajú z trestného spisu, a pokiaľ tvrdil, že ich uhradil advokátovi, dôkaz o tom súdu nepredložil, teda súd priznal žalobcovi 2/ náhradu majetkovej škody spočívajúcej z náhrady trov právneho zastúpenia v sume tak, ako u žalobcu 1/, teda 890,27 Eur, a to tieto úkony: dňa 20.9.2004 prevzatie a príprava obhajoby 64,73 Eur, 20.9.2004 výsluch žalobcu 1/ 64,73 Eur, verejné zasadnutie pri rozhodovaní o väzbe 21.9.2004 64,73 Eur, znova výsluch žalobcu 1/ 21.10.2004 64,73 Eur, výsluch žalobcu 2/ 21.10.2004 64,73 Eur, výsluch B. A. 21.10.2004 64,73 Eur, výsluch Y. 5.11.2004 64,73 Eur, výsluch N. 5.11.2004 64,73 Eur, vyjadrenie 10.11.2004 64,73 Eur, výsluch svedkyne 13.12.2004 svedkyňa ale odmietla vypovedať; výsluch poškodeného 11.4.2005 33,22 Eur, preštudovanie spisu 29.4.2005 33,22 Eur. Písomné podanie, kde si uplatnil žalobca 1/ tiež náhradu ale nie je úkonom právnej služby, preto mu súd náhradu trov právneho zastúpenia za tento úkon nepriznal. Za odročené hlavné pojednávajúce bez prejednaní vecí 24.5.2007 súd priznal ? úkonu. Súd priznal žalobcovi 1/ náhradu trov právneho zastúpenia za hlavné pojednávajúce 19.7.2007 78,86 Eur. Dňa 7.2.2008 za účasť na hlavnom pojednávajúcom 42,17 Eur, vyjadrenie k odvolaniu 15.4.2008 42,17 Eur, účasť na verejnom zasadnutí 22.5.2008 42,17 Eur.

67. Žalobca 2/ požadovanú náhradu cestovných nákladov advokátov v sume 137,12 Eur a náhradu za stratu času v sume 159,53 Eur zrozumiteľne pre súd neodôvodnil, pretože odkaz na písm. 3 pod čiarou na strane 200 nepredstavoval pre súd úkon žalobcu, ktorým by vysvetlil rozsah takto požadovanej náhrady škody. Preto súd priznal žalobcovi 2/ z titulu majetkovej škody v časti náhrady trov právneho zastúpenia v trestnom konaní sumu tak, ako už uviedol. V zostávajúcej časti nárokovanej majetkovej škody v časti náhrady trov právneho zastúpenia súd návrh žalobcu 2/ zamietol.

68. Na čl. 534 sa nachádza vyjadrenie Advokátskej kancelária Gereg - Messingerová s.r.o. zo dňa 19.6.2018, ktoré má potvrdzovať skutočnosť o úhrade trov právneho zastúpenia za úkony právnej služby uplatnených žalobcami v tomto konaní. Súd nepovažuje toto vyjadrenie za dôkaz o úhrade trov; je to vyjadrenie zástupcu, ktorý, podľa názoru súdu, aj pri tomto vyjadrení zastupuje svojich bývalých klientov a súd práve preto, že vyúčtované úkony nekorešponujú s obsahom trestného spisu a počet porád s klientmi vyúčtovaný vo faktúrach nezodpovedá úkonom v trestnom konaní vykonaných, tento dôkaz ako dôkaz o úhrade právnych služieb neakceptoval. Bolo na žalobcoch, aby si zachovali doklady o úhrade právnych služieb, pokiaľ sa chceli domáhať náhrady škody.

69. V zostávajúcej časti nárok žalobcu 2/ na náhradu majetkovej škody z titulu náhrady trov právneho zastúpenia podľa jednotlivých úkonov právnej služby, súd zamietol.

70. Okrem náhrady trov právneho zastúpenia uplatnil si žalobca 2/ z titulu náhrady škody v súvislosti s nezákonným rozhodnutím cestovné náklady vo výške 95 805,- Kč, ktoré majú predstavovať náhradu nákladov v súvislosti s odvozom osobných vecí žalobcu 2/ zo Slovenska, odvozom osobného vozidla zo Slovenska, návštevy rodiny v ústave na výkon väzby a odvoz z väzby. V tomto prípade pre zdôvodnenie zamietavého rozhodnutia súdu o nároku žalobcu 2/ v časti požadovanej majetkovej škody platí to, čo súd uviedol pri zamietnutí tohto nároku u žalobcu 1/. Odvoz osobných vecí zo Slovenska a odvoz z väzby predstavuje jednu a tú istú skutočnosť, a to návrat žalobcu 2/ späť do vlasti, do Českej republiky z územia Slovenskej republiky. Tento návrat bez ohľadu na väzbu by sa realizoval jednou cestou, určite by žalobca 2/ nebol si najskôr dal odviezť osobné veci a potom by on odišiel z územia Slovenskej republiky na územie Českej republiky, teda pokiaľ sa žalobca domáha nároku na náhradu nákladov za cestu pri odvoze jeho osobných vecí zo Slovenska a jeho odvozu z väzby, súd je toho názoru, že tieto uplatnené nároky nesúvisia s nezákonným rozhodnutím, pretože tak či tak by sa bol žalobca vrátil z územia Slovenska na územie Českej republiky a spolu s ním by sa vrátili aj jeho osobné veci. Pokiaľ si uplatnil nárok na náhradu nákladov v súvislosti s návštevou rodiny v ústave na výkon väzby, aktívne legitimovaným na podanie tohto nároku by boli jeho rodinní príslušníci a nie

žalobca 2/, ktorý nie je aktívne legitimovaný na uplatnenie tohto nároku, pretože táto škoda nevznikla jemu, ale vznikla jeho rodine. Pokiaľ si žalobca 2/ uplatnil nárok na náhradu nákladov v súvislosti s rokovaním s advokátmi po prepustení z väzby po 19.10.2004 a pri účasti na pojednávaniach, súd je toho názoru, že žalobca súdu nepreukázal opodstatnenosť týchto nákladov ani rozsah, aké náklady pri každej z uplatňovaných ciest žalobcovi 2/ vznikli. Pokiaľ si žalobca 2/ uplatňuje náhradu cestných nákladov za účasť na pojednávaniach v dňoch 22.11.2006, 23.5.2007, 21.8.2008, súd zistil z pripojeného trestného spisu, že v týchto dňoch sa pojednávania v trestnej veci žalobcov 1/ a 2/ nekonali, okrem dňa 19.7.2007, kedy súd zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zistil, že žalobcovia 1/ aj 2/ sa tohto pojednávania zúčastnili. Keďže ale žalobca 2/ nevyčíslil aké mu vznikli náklady v súvislosti s účasťou na pojednávaní dňa 19.7.2007, súd mu tento nárok na náhradu škody nepriznal. Nárok na náhradu škody, ktorý si uplatnil žalobca 2/ z titulu minutých peňazí v ústave na výkon väzby v sume 497,91 Eur, súd žalobcovi nepriznal, pretože súd je toho názoru, že v tomto čase žalobca 2/, pokiaľ by bol na slobode, bol by pri svojom životnom štandarde minul viac ako 497,91 Eur, preto súd nezistil príčinnú súvislosť medzi spotrebovaním sumy 497,91 Eur žalobcom 2/ v ústave na výkon väzby a nezákonným rozhodnutím. Pokiaľ ide o sumu 60,75 Eur, ktorú si žalobca 2/ uplatnil z titulu nákladov na ubytovanie v hoteli na území Slovenskej republiky z dôvodu účasti na výkone vyšetrovacieho úkonu, žalobca tu nešpecifikoval o aké ubytovanie v konkrétnom prípade a v súvislosti s akým vyšetrovacím úkonom išlo, preto súd žalobcovi náhradu takto uplatneného nároku nepriznal a v zostávajúcej časti jeho uplatnený nárok na náhradu majetkovej škody zamietol.

71. Pokiaľ si žalobcovia 1/ a 2/ uplatňovali nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, každý vo výške 33 200,- Eur, súd tento nárok žalobcom v celom rozsahu nepriznal a návrh žalobcov 1/ a 2/ v tejto časti zamietol. Pre spôsob a rozsah náhrady škody z titulu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je rozhodujúce ust. § 17 Zákona č. 514/2003 Z.z.

72. Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje ináč.

73. Podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

74. Podľa § 17 ods. 3 citovaného zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na: a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje; b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo; c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote; d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

75. Žalobcovia 1/ a 2/ si uplatnili nárok na náhradu nemajetkovej ujmy konštatujúc v žalobnom návrhu (č.l. 6 súdneho spisu), že pokiaľ nebolo voči nim vznesené obvinenie v predmetnej veci, viedli riadny a bezúhonný život tak v súkromí, ako aj pri podnikaní a celé trestné konanie vedené proti nim, ako aj zobrať do väzby spôsobilo im značnú ujmu, ktorá sa prejavila v ich súkromnom živote, ako aj v spoločenskom uplatnení, pritom žalobcovia uvádzali, že boli váženými podnikateľmi s rozsiahlou klientelou na trhu výstavby nehnuteľností a ich zobrať do väzby malo veľmi negatívny vplyv na ich postavenie a otriaslo to ich dobrou povestou, čo malo v konečnom dôsledku za následok stratu niektorých významných obchodných partnerov, ako aj značného podielu existujúcich a potenciálnych klientov.

76. Žalobca 2/ sa na pojednávaní dňa 21.6.2012 (č.l. 65) vyjadril, že bol v pracovnom pomere v spoločnosti Kočí a.s. a nikdy nebol podnikateľom. Teda pokiaľ právny zástupca žalobcov uvádza, že bol žalobca 2/ váženým podnikateľom, ale pritom sám žalobca 2/ v priebehu konania uviedol, že bol a aj je v riadnom pracovnom pomere, toto jeho tvrdenie, že bol podnikateľom s rozsiahlou klientelou sa ukázalo ako nepravdivé.

77. Pokiaľ žalobca 1/ uvádzal, že bol váženým podnikateľom s rozsiahlou klientelou na trhu výstavby nehnuteľností, túto skutočnosť súdu nepreukázal. Žalobca 1/ súdu preukázal, že bol jediným spoločníkom v spoločnosti Welstam, s.r.o., Klatovy a Klatovské reality, s.r.o. ktoré mu v roku 2004

patrili. Z výpisu z obchodného registra spoločnosti Welstam, s.r.o. (č.l. 254) súd zistil, že išlo o spoločnosť, kde jediným spoločníkom bol žalobca 1/, pričom išlo o spoločnosť, ktorá nevykonávala rozsiahlu stavebnú činnosť. Rovnako tak u spoločnosti Klatovské reality, s.r.o. súd zistil, že ide o spoločnosť s jediným spoločníkom, ktorým bol ku dňu vzatia žalobcov do väzby žalobca 1/. Rovnako z výpisu z obchodného registra nachádzajúceho sa na č.l. 258 nevyplýva, žeby išlo o spoločnosť, ktorá vykonávala rozsiahlu stavebnú činnosť.

78. Žalobcovia 1/ a 2/ preukazovali, že im vznikla škoda v ich súkromnej sfére a utrpeli ujmu ich rodinní príslušníci medializáciou prípadu vznesenia obvinenia a vzatia do väzby v médiách, v periodikách a časopisoch v Čechách aj na Slovensku. Za tým účelom predložili súdu výstrižky z periodík, časopisov a novín, v ktorých novinári a jednotliví autori príspevkov informovali svojím spôsobom verejnosť o tom, že na území Slovenskej republiky bolo začaté trestné stíhanie voči žalobcom 1/ a 2/, a že títo boli vzatí do väzby.

79. V súvislosti so začatím trestného stíhania, teda so vznesením obvinenia voči žalobcom 1/ a 2/ súd sa oboznámil s prvotným podnetom, ktorý sa dostal do sféry orgánov činných v trestnom konaní Slovenskej republiky z podnetu orgánov Českej republiky, a to Krajského štátneho zastupiteľstva v Plzni zo dňa 17.9.2004 sp.zn. 1Spr 167/2004, ktorý sa obrátil na Generálnu prokuratúru SR v zmysle čl. 21 Európskej zmluvy o vzájomnej pomoci vo veciach trestných, v ktorom boli oznámené Krajským štátnym zastupiteľstvom v Plzni Generálnemu prokurátorovi SR skutočnosti, ktoré, podľa jeho názoru, mohli viesť k zahájeniu trestného stíhania, a to u žalobcu 1/, 2/ a B. A., ktorý bol spoluobvineným so žalobcom 1/ a 2/. Oznámenie Krajského štátneho zastupiteľstva v Plzni sa nachádza vo vyšetrovacom spise KRP 182/OVEK-BA 2004, ktorý je súčasťou trestného spisu, v ktorom Krajská štátna zástupkyňa v Plzni opísala konanie žalobcov 1/ a 2/ a B. A., ktoré podľa nej zakladalo skutkovú podstatu trestných činov neoprávneného nakladania s chránenými a voľne žijúcimi živočíchmi a divo rastúcimi rastlinami podľa § 181f ods. 1, ods. 2, ods. 4 písm. b) Trestného zákona a pytlactva podľa § 178a ods. 1 a ods. 2 písm. d) Trestného zákona ČR. Štátna zástupkyňa oznámila Generálnemu prokurátorovi SR, že v čase podania tohto oznámenia sa žalobcovia 1/ a 2/ podľa zistenia orgánov polície ČR majú nachádzať na území Slovenskej republiky, a keďže doteraz neboli pre predmetný skutok, ktorý krajská zástupkyňa opísala vo svojom oznámení, postihnutí žiadnym trestom ani správnu pokutou, podáva toto trestné oznámenie a súčasne si dovoľuje požiadať generálneho prokurátora, aby v zmysle čl. 21 Európskej zmluvy o vzájomnej pomoci vo veciach trestných bolo krajské štátne zastupiteľstvo informované o opatreniach urobených v súvislosti s týmto oznámením. Súčasťou tohto oznámenia bol aj príkaz k odposluchu a Záznamu telekomunikačnej prevádzky pre mobilný telefón, ktorý užíval žalobca 1/ J. K., Žiadosť o vykonanie odposluchu a Záznam telekomunikačnej prevádzky účastníckej stanice mobilného telefónu, ktorý užíval J. K., Protokol o zázname telekomunikačnej prevádzky a doslovné prepisy záznamov z telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu žalobcu 1/. Tento prepis záznamu telekomunikačnej prevádzky z mobilného telefónu žalobcu 1/ nebolo možné použiť ako dôkaz o plánovaní trestnej činnosti žalobcov 1/ a 2/ na území Slovenskej republiky, pretože tieto záznamy boli vykonané podľa trestného poriadku ČR.

80. Žalobcovia si uplatnili voči Slovenskej republike nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodňujúc ju nezákonným rozhodnutím súdu o vzatí žalobcov do väzby a nezákonným uznesením o začatí trestného stíhania. Žalovaná sa vo svojom vyjadrení k žalobnému návrhu vyjadrila tak, že žalobcovia 1/ a 2/ si väzbu zavinili sami, keď orgány činné v trestnom konaní, predovšetkým sudca rozhodujúci o väzbe, ako aj policajný orgán, ktorý vzniesol obvinenie, sa oboznámili s obsahom záznamov odposluchov telefonických hovorov, z ktorých vyplýva skutočnosť, že žalobcovia 1/ a 2/ na území Slovenskej republiky plánovali trestnú činnosť. Preto, aby súd preveril a zistil opodstatnenosť tejto námietky žalovanej, ktorou namietala nedôvodnosť návrhu žalobcov, oboznámil sa súd s prepisom záznamu telekomunikačnej prevádzky, ktorý bol doručený Generálnej prokuratúre SR a nachádza sa v pripojenom trestnom spise. Ako vyplynulo z výpovede spoluobvineného B. A., ktorý sprevádzal žalobcu 1/ v apríli 2004 do lesa v Čiernom Balogu za účelom, podľa obžaloby, ulovenia tetra, podľa žalobcu 1/ za účelom odfotoграфovania tetra hlucháňa, rozhovor medzi žalobcom 1/ a žalobcom 2/ (na str. 20 trestného spisu) dňa 25.4.2004 je dôkazom o tom, že sa žalobca 1/ a žalobca 2/ zhovárali o budúcej ceste žalobcu 1/ na Slovensko a o potrebe vybaviť sa na túto cestu eurami a mäsom pre osobu, ktorá mala očakávať žalobcu 2/ na Slovensku. Na str. 22 a 23 trestného spisu je zrejmé, že sa žalobca 1/ a žalobca 2/ dohovárali o love vtáka aj o tom, že obvykle dával žalobca 2/ osobe, ktorá ho sprevádzala na love 700 Eur, pretože tak to bolo dohodnuté, pričom hodnotia aj takto dojednanú cenu za poriadneho

kohúta (dokonca sa žalobca 1/ a žalobca 2/ dohodávajú o preparácii uloveného vtáka, aj o tom, akým spôsobom je možné ho priviesť na územie Českej republiky, pričom žalobca 2/ dáva príkaz žalobcovi 1/, akým spôsobom je možné uschovať uloveného vtáka, ktorého potom hneď, ako ho privezie, dajú na spracovanie, ktorý má byť spracovaný podobne, ako ten, ktorého má žalobca 2/). Teda žalobca 1/ a žalobca 2/ boli dohodnutí, že uloveného vtáka žalobca 1/ dovezie k žalobcovi 2/. Z prepisu telekomunikačného rozhovoru zo dňa 25.4.2004 vyplýva, akým spôsobom sa môže žalobca 1/ dostať na územie Slovenska, dokonca sa rozprávajú žalobca 1/ a žalobca 2/ o tom, akým spôsobom má použiť žalobca 1/ zbraň, že je možné streliť len jedenkrát, viac to žalobca 1/ ani nestihne. Z obsahu telekomunikačnej prevádzky aj z ďalších čísiel trestného spisu 27 - 75 je zrejmé a súd k tomuto poznaniu došiel podrobným oboznámením sa s obsahom prepisov záznamov telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu žalobcu 1/, že žalobcovia 1/ a 2/ skutočne plánovali na území Slovenskej republiky činnosť, ktorá je popísaná v rozhodnutí o väzbe, pričom najdôležitejším dôkazom o tejto skutočnosti sú práve tieto prepisy telekomunikačného záznamu z prevádzky mobilného telefónu žalobcu 1/, a tiež obsah zápisnice z domovej prehliadky u B. A. a obsah jeho výpovede pri zadržení. Okrem týchto skutočností súd si z týchto záznamov vytvoril aj obraz o osobných postojoch žalobcov 1/ a 2/ k problematike ochrany prírody, živočíchov v nej žijúcich a k ich postojom k normám upravujúcim ochranu prírody, živočíchov a rastlín.

81. Žalobcovia 1/ a 2/ netvrdili, že nejde o prepis záznamov ich vzájomných telefonických rozhovorov, ale žiadali, aby súd aj v občiansko-súdnom konaní neprihliadal na obsah týchto záznamov, keďže ich obsah nebolo možné použiť ako dôkaz pre rozhodnutie o spáchaní trestného činu v trestnom konaní.

82. Krajský súd vo svojom zrušujúcom uznesení, pokiaľ ide o obsah prepisov záznamov odposluchov, na ktoré sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia odvolával, prikázal súdu prvého stupňa opätovne sa zaoberať a vykonať dôkaz oboznámením sa s obsahom prepisov záznamov telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu žalobcu 1/ v súlade s Civilným sporovým poriadkom, teda súd v priebehu pojednávania prečítal doslovne prepis záznamov telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu, ktorý používal žalobca 1/ v súlade s ust. § 204 Civilného sporového poriadku, keďže išlo o listinný dôkaz.

83. Pokiaľ Krajský súd v Banskej Bystrici vyslovil názor, že z čl. 16 ods. 2 Základných princípov Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku vyplýva, že súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci nezohľadňuje skutočnosti a dôkazy, ktoré boli získané v rozpore so zákonom, ibaže vykonanie dôkazu získaného v rozpore so zákonom je odôvodnené uplatnením čl. 3 ods. 1, a prikázal súdu ďalej nanovo konať a v ďalšom postupovať podľa nového procesného poriadku s tým, že súd musí ísť do úvahy aj prechodné ustanovenie § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

84. Podľa ust. § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

85. Podľa čl. 16 ods. 2 Civilného sporového poriadku súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci nezohľadňuje skutočnosti a dôkazy, ktoré boli získané v rozpore so zákonom, ibaže vykonanie dôkazu získaného v rozpore so zákonom je odôvodnené uplatnením čl. 3 ods. 1.

86. Podľa čl. 3 ods. 1 Civilného sporového poriadku každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon s medzinárodno-právnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

87. Krajský súd teda prikázal okresnému súdu znova sa zaoberať posúdením odposluchov ako dôkazu, na základe ktorého okresný súd rozhodol a žalobcom náhradu nemajetkovej ujmy nepriznal, a tiež posúdením, či tento dôkaz môže slúžiť pre závery súdu o nepriznaní náhrady nemajetkovej ujmy vzhľadom na osoby žalobcov, ich postoje, názory a vyjadrenia k otázke odstrelu tetra hlucháňa na území Slovenskej republiky v roku 2004, keďže odposluchy nemohli byť použité ako dôkaz v trestnom konaní.

88. Po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku od 1.7.2016 vzhľadom na čl. 16 ods. 1 Civilného sporového poriadku pri aplikácii ust. § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku musí

súd použitie takéhoto dôkazu v občianskom súdnom konaní riadne odôvodniť (bod 26 zrušujúceho uznesenia krajského súdu).

89. Okresný súd teda dôkaz záznamom telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu žalobcu 1/ vykonal v súlade s ust. § 204 Civilného sporového poriadku jeho doslovným prečítaním počas pojednávania. K otázke, či si žalobcovia väzbu zavinili sami, čo bola podstatná námietka žalovanej, okresný súd okrem iného vyhodnocoval tento obsah odposluchov:

- str. 5 zápisnice zo dňa 18.10.2018 (ďalej ako "zápisnica 1") " ... J. . . . (?) dyt to posereš, jednou jedeš na jedného ptáka, už to nebude nikdy jako, jo.

- str. 7 zápisnice 1 "To je hovado, to má sedm kilo, vole, to není tetřívěk, rozumíš.

- str. 8 zápisnice 1 "... Akorát, že když bude přšet, tak on svině nebude tak tokat. Zuřivě. ..."

- str. 14 zápisnice 1 ("-" označenie pre telefonujúceho žalobcu 1) " ... - A je to v prdeli. Já jsem, vole letěl na Slovensko a zpátky kvůli jednomu ptákoví, zbytečně. Já myslel, že se poseru. /No, tak tady je chráněnej. Tak kde jinde ho vezmeš. - Na Slovensku je taky chráněnej. Tady není a na Slovensku je. / Tady je. - No, je, je tam vysazenej, vole. Nejsou tu takoví kohouti. Tam na Slovensku, tam je původní, ten je obrovskej, to je ten karpatskej. To je strašný, to je velký jak srnec, ten pták. /To věřím. - To je strašný hovado. Dyt má sedm kilo. Dyt má sedm kilo, dyt jsem. Kolipak myslíš že má srnec? Sedm kilo má slabej srnec. Tenhle pták má sedm kilo. Víš co je to za ptáka, sedm kilo? ..."

90. Právny zástupca žalobcov na obsah záznamu telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu žalobcu 1/ v podstate uviedol, že išlo o nezákonne získaný dôkaz, ktorý podľa právnych predpisov nemal vôbec vzniknúť a už vôbec nemal byť odstúpený na územie Slovenskej republiky, a keď už tieto odposluchy nezákonne vznikli, dávno mali byť zlikvidované. Tento konkrétny dôkaz považoval za nemajúci žiadnu výpovednú hodnotu pre predmetné civilné konanie.

91. Z vyššie uvedeného textu je zrejmé, že žalobcovia vedeli, že chcú uloviť na Slovensku chráneného živočícha tetraťa. Obsah komunikácie žalobcov, spôsob vyjadrovania svedčí nielen o neochote chrániť vzácneho živočícha, ale ho pre vlastné potešenie zbaviť života, a to napriek tomu, že je to živočích vzácny, a preto chránený. Teda súd pri svojom rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy žalobcov 1/ a 2/ vychádzal z tohto dôkazu a náhradu žalobcom 1/ a 2/ nepriznal, pretože bol toho názoru, rovnako ako žalovaná, že žalobcovia si väzbu zavinili sami, keď žalobcovia 1/ a 2/ skutočne plánovali na Slovensku činnosť, ktorá je popísaná v rozhodnutí o vznesení obvinenia, aj v uznesení o väzbe, pričom najdôležitejším dôkazom o tejto skutočnosti je práve záznam z telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu žalobcu 1/.

92. O otázke použiteľnosti záznamu pre účely občianskeho súdneho konania súd uvádza:

93. Podľa § 187 ods. 1 Civilného sporového poriadku za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci, a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov.

94. Podľa § 187 ods. 2 Civilného sporového poriadku dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Ak nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

95. Podľa § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

96. Podľa § 191 ods. 2 Civilného sporového poriadku vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

97. Dôkazným prostriedkom je aj záznam z telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu žalobcu 1/. Podľa názoru súdu tento dôkaz bol získaný v súlade s právnymi predpismi Českej republiky (záznam bol získaný so súhlasom príslušného súdu). Podľa názoru Krajského súdu v Banskej Bystrici okresný súd má vyhodnotiť použitie tohto dôkazu v tomto konaní v súlade s ust. čl. 16 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

98. V danom prípade súd akceptoval námietky žalovanej, ktorá poprela nemožnosť použitia tohto dôkazu vzhľadom na zásadu proporcionality, že právo žalobcov v danom prípade nie je silnejšie ako právo orgánov Slovenskej republiky chrániť konkrétne záujmy a hodnoty, medzi inými aj životy živočíchov, ktorým konaním človeka hrozí vyhynutie. Aj keď okresný súd nie je toho názoru, že v konkrétnom prípade je použitie záznamu z telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu žalobcu 1/ nezákonné, pretože nie je toho názoru, že tento dôkaz bol získaný v rozpore so zákonom (príslušný súd k odposluchu dal súhlas) akceptujúc názor Krajského súdu v Banskej Bystrici potom tento dôkaz použil v súlade s čl. 16 ods. 2 Civilného sporového poriadku, keď má zato, že vykonanie tohto dôkazu je odôvodnené uplatnením čl. 3 ods. 1 Civilného sporového poriadku, keď právo verejných orgánov Slovenskej republiky v konkrétnom prípade je silnejšie ako práva žalobcov 1/ a 2/, na ktoré sa odvolávajú pri namietaní použiteľnosti tohto dôkazu v občianskom súdnom konaní.

99. Teda súd priznal žalobcom náhradu majetkovej škody, ktorá predstavovala náhradu za jednotlivé úkony právnej služby právnych zástupcov žalobcov v trestnom konaní, ktoré vyplývali a sú preukázané obsahom príslušného trestného spisu.

100. Súd nepriznal žalobcom ďalšie náklady, ktoré podľa ich názoru vynaložili na obhajobu, a to tie náklady, ktoré požadovali na základe predložených faktúr, keďže súd je toho názoru, že žalobcovia súdu nepreukázali, že tieto faktúry boli uhradené, a jednak, že tieto právne úkony, ktoré boli vyúčtované, boli vykonané.

101. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú si obaja uplatňovali od Slovenskej republiky vo výške 33 200,- Eur, súd túto náhradu nepriznal na základe dôvodov, ktoré už uviedol.

102. Súd priznal žalovanej voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v zmysle ust. § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

103. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

104. Podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak mala strana vo veci úspech len čiastočne súd náhradu konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu konania právo.

105. Žalobca 1/ si uplatnil voči Slovenskej republike nárok na zaplatenie spolu 42 913,61 Eur, z toho 5 018,92 Eur ako náhradu trov právneho zastúpenia a 4 694,69 Eur ako náhradu inej majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy 33 200,- Eur, spolu 42 913,61 Eur. Súd priznal žalobcovi 1/ celkovo sumu 890,27 Eur, teda žalobca 1/ bol úspešný so svojím nárokom voči žalovanej v rozsahu 2,07 %, neúspešný 97,93 %, potom podľa pomeru úspechu vo veci patrí žalovanej voči žalobcovi 1/ nárok na náhradu trov v rozsahu 95,86 %.

106. Žalobca 2/ si uplatnil voči žalovanej nárok na náhradu škody spolu 40 591,- Eur, z toho 3 529,61 Eur na trovách právneho zastúpenia, 3 861,39 Eur ostatnú škodu, plus 33 200,- Eur ako náhradu nemajetkovej ujmy, spolu 40 591,- Eur. Súdu priznal žalobcovi 2/ 890,27 Eur, teda žalobca 2/ bol voči žalovanej úspešný vo rozsahu 2,19 %, neúspešný v rozsahu 97,81 %, teda podľa pomeru úspechu vo veci súd priznal žalovanej voči žalobcovi 2/ nárok na náhradu trov konania vo výške 95,62 %.

107. Súd nárok žalobcov 1/ a 2/, ktorý si uplatnili nárok na náhradu ostatnej majetkovej škody v českých korunách prepočítal kurzom českej koruny k euru k dátumu 5.10.2011, keď kurz českej koruny bol k euru 24,811 Kč k 1,- Eur, a potom prepočtom ustálil výšku majetkovej škody, ktorú si uplatnili žalobcovia 1/ a 2/.

108. Súd zavial teda žalobcov 1/ a 2/ zaplatiť žalovanej trovy konania v rozsahu tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní (§ 205 ods. 1, 2 O.s.p.) odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu

na Krajský súd v Banskej Bystrici.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, oprávnený m ô ž e podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Zák. č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok).